

Sevim Ak

Resimleyen: Behiç Ak

ÇAĞDAŞ TÜRK EDEBİYATI
Roman

VANİLYA KOKULU MEKTUPLAR

18
baskı

CAN
ÇOCUK

VANİLYA KOKULU MEKTUPLAR

Sevim Ak

*Resimleyen
Behiç Ak*

1. Basım: 2002

40. Basım: 5000 adet,
Ağustos 2014

ISBN 978-975-07-0168-9

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2002

Yazar

Yazmayı oyun oynamaya benzettiğinden beri öyküler dünyasından kopamıyor. Köy çocuklarıyla yaratıcı okuma-yazma çalışmaları yapıyor. Birlikte çalıştığı çocukların sorunları üstünde düşünürken kendini yeni bir kitabın içinde buluyor. Sokakları, adaları, kedileri, martıları, güneşli havaları çok seviyor.

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları:

AZ BUÇUK TEO
BABAMIN GÖZLERİ KEDİ GÖZLERİ
ÇİLEKLİ DONDURMA
DALGALAR DEDİKODUYU SEVER
DOMATES SAÇLI KIZ
DÖRTGÖZ
ESKİLER ALIRIM
GAZETE FISILTILARI
GEMİCİ DEDEM
GÖKTE BİRİ VAR
GÖZLERİNDE GÜNEŞ VAR
HORUZ ADAM VE KORSAN
KARŞI PENCERE
KIRIK ŞEMSIYE
KÜÇÜK SIRLAR
LODOS YOLCULARI
MAHALLE SİNEMASI
PEMBE KUŞA NE OLDU?
PENGÜENLER FLÜT ÇALAMAZ
PUF PUFPUF, CUF, CUFCUF VE CİNO
PULDAN TAŞTAN LAHANADAN
SAÇLARINDA SORU İŞARETLERİ
SAKIZ KIZIN GÜNLERİ
SICAK ÇİKOLATALI YOLCULUKLAR
ŞARKINI DENİZLERE SÖYLE
TOTO VE ŞEMSIYESİ
TOTO'NUN SINIFI
UÇURTMAM BULUT ŞİMDİ

*"Yaşam bir aynadır, sen ona gülümsersen
o da sana gülümser."
Canım annem Rabia Ak'a*

Eylülün son günleri. Hava serinledi, günler iyice kısalmaya başladı. İnsanın canı, artık yünlü giysiler giyip, sıcak salep içmek istiyor.

Kıymık, ekşi yoğurt yemiş gibi bakıyor bana.

"Salebi de nereden çıkardın şimdi? Şu gökyüzündeki terziden söz etsek ya," diye homurdanıp duruyor.

Kıymık bu günlerde aklını havayı erkenden karartan suçluyla bozmuş. Suçlu dediği de gökyüzünde bulutların arasında oturan terzi.

Bakın, nasıl da pişkin pişkin gülümsüyor şimdi! Dedektifliğinden söz açılacak ya, ağzı kulaklarında. Kırk yıllık polis şefinde onun havası yok.

"Ehemmm... Suçlular elimden asla kurtulamaz."

Fırsat önüne geldi. Hiç kaçırmı mı? Günün birinde ona işimin düşeceğini sanıyor. Yatak odasının kapısına astığı kâğıdın aynısından elime tutuşturdu.

*"Yolunda gitmeyen bir iş varsa bir suç
ve bir suçlu mutlaka vardır."*

*Kıymık Dedektiflik ve Keşif Bürosu
Danışma ücretlidir.*

Kihkih! Kihhh... Bu büroya işi düşen oluyor mu Allah aşkına?

"Gazetelerdeki polisiye olayları sadece polisler mi araştırıyor sanıyorsunuz? Her olayın dosyası bende de var. Faili belirsiz olayları günü gününe izler, ipuçlarını biriktiririm. Suçluyu da... bazen bulduğum olur..."

Akşam oldu mu, Kıymık'ı görmelisiniz. Gülmekten yerlere yatarsınız. Her akşam konserve kutularından yaptığı teleskopuyla gökyüzündeki suçlu terziyi aramaya çıkıyor. Sözde bu terzi, görünmeyen makasıyla her yirmi dört saatte günün bir dakikasını kesiyor ve görünmeyen makinesiyle geceye dikeyormuş.

Kıymık, sinirinden tırnaklarını yemeye başladı.

"Güneş, kış geceleri daha çok tembellik etsin diye tutmuş bu terziyi."

Geçenlerde Kıymık, mahalle ve sınıfındaki tüm arkadaşları, komşuları, şarkıcılar, film yıldızları, müzik grupları, öykü kahramanları adına bir sürü dilekçe yazdı. Dilekçe kâğıdına değil, kullanılmış kâğıtlara, gazete kenarlarına, dergi parçalarına, kumaş artıklarına, mendillere, eline ne geçtiyse ona. Dilekçeleri birbirine güzelce bağlamayı da becerdi. Neyle mi? Eline ne geçtiyse onunla: kurumuş ot parçaları, çiçek sapları, elektrik kabloları, sosis bigudilerle...

Başını ellerinin arasına almış, kara kara düşünüyor şimdi. Bir yandan da gözlerinin önünden geçen gri bulutlara acıklı acıklı bakıyor.

"Öff... Bu dilekçeleri gökyüzündeki terziye nasıl ulaştırabilirim ki! Uç uca ekledim, olmadı, kısa geldi."

Dilekçelere bir göz atayım, dedim. Şaşırdım. Bayağı meydan okuyor terzi hanıma.

"Gündüzden kırptığın dakikaları ya bir çuvala koy ya da denize at. Geceye ekleme."

Vayyy!

Kıymık'ın gecelerle ne alıp veremediği var, diye düşünüyorsunuz, değil mi?

Kıymık için uzun geçeler demek, anneanesiyle geçirilecek upuzun saatler demektir. Herkes anneanesini çok sever. Oysa Kıymık'ın en büyük derdi anneanesi. Ona sadece anneanne deyin, gülüyorsa bile birdenbire asılır suratı. Bacası tıkanmış bir soba gibi burnundan, ağzından, kulaklarından pofur pofur dumanlar çıkararak homurdanır:

"Öff... Gene mi anneannem... Anneannemle yaşamım dayanamayacağım kadar sönük ve renksiz."

Kıymık, kızıl sarı saçları gözlerinin içine giren, burnunun üstü tuzluktan püskürtülmüş gibi çillerle kaplı, kısacık boylu, zayıf, bayramlarda okulun borazancıbaşısı, anne ve babasının tek çocuğu, anneanesinin biricik torunudur. Annesi ve babası ayrılmışlar, Kıymık'ı bir süre için anneanesine bırakmışlar.

Anneanne, Kıymık'ın yaşamını tıpkı bir öğretmen gibi programa sokmuş.

"Kıymık her sabah okula gidecek... Öğleyn okuldan dönecek... Yemek yiyecek ve hemen derslerinin başına oturacak... En az iki saat ders çalışacak..."

Sonra sokağa çıkabilir... Hava kararır kararmaz eve dönecek..."

Hava karardıktan sonra evde anneanneyle oturmak yok mu, bu Kıymık'ın canını sıkıyor işte! Anneanne geceleri keyifsiz oluyor. Ya midesi gaz yapıyor, ya dizleri ağrıyor, ya da ayakları uyuşuyor, ödevlerini yapmasına hiç yardımcı olmuyor. Kıymık, içinden çıkamadığı bir soruyla karşılaştığında başı öne eğik, elleri arkasında, yüzü alev alev yanarak odasında dört dönüyor.

"Öff... Anneannem nerede yanlış yaptığımı gösterse ya! Göstermez... Çünkü o zaman bir işe yarar. Anneannem bir işe yaramak istemiyor!"

Kıymık'ı can sıkıcı bir çocukmuş gibi tanımanızı istemem. Bu aralar sıkıntılı günler geçiriyor, o kadar. Aslında güler yüzlü, sevimli, hoş uğraşları olan şirin bir çocuk.

Kafası yaşamı kolaylaştıracak keşiflerle dolu. Küçücükken yemeğini mama sandalyesinde bir tutuklu gibi yediği dönemlerde önemli bir karar almış: "Büyüyünce kendimi, yaşamı eğlenceli kılacak keşiflere adayacağım!"

"Ah, şöyle bir makine şu günlerde ne çok işime yarar! Düğmesine basacaksın, ağzını açacak. Ağzından istediğin kâğıdı, diyelim ki yazılı ya da ödev kâğıdını vereceksin, kâğıttaki tüm yanlışları düzeltecek, bir de çikolata ikram edecek!"

Çikolata mı? Ooo... Çikolatayı hâlâ unutmadın mı Kıymık?

Kulağına gitmesin, anneanesi birazcık cimridir. Kıymık'a çok az para verir. Verirken de mutlaka şu soruyu sorar:

"Şimdi bu parayla ne alacaksın?"

"Çikolata," derse,

"Yaa... Dişlerin çürüyecek... Tamiri için gene para isteyeceksin," deyip parayı vermekten vazgeçer.

"Otobüs bileti alırım. Okula otobüsle giderim," derse,

"Yaa... Yürü de bacakların benimki gibi kireçlenmesin," der.

"Tost alırım," derse,

"Yaa... Kilo al, sonra da erimek için pahalı bir spor salonunun yolunu tut," diye karşılık verir.

Anneanne istediği yanıtı hiçbir zaman alamaz. Üstelik de,

"Demek ki paraya ihtiyacın yokmuş," deyip avucundaki parayı Kıymık'ın yalvaran bakışlarının altında çantasına geri koyar.

"Yaa... Bana hak verdiniz mi şimdi?"

Sen hep haklısın, Kıymık.

Anneanneyi çok yaşlı sanmayın. O kadar da yaşlı değil.

"İsmi Körpegül... Nasıl yaşlı denir ona?"

Annesi gül fidanı dikerken doğurmuş onu. Adı o yüzden Körpegül. Yaşı altmış bile değil, ama nedense yorgun görünüyor. Kaplumbağadan yavaş hareket ediyor. Söylenenleri işitebilmek için kulak kepçesini sesin geldiği yana çeviriyor. Konuşurken ağzından baloncuklar çıkıyor.

Konuşur mu sanki? Upuzun geceler boyunca ağzını açtığı sayılıdır. O da konuşmak değil, esnemek için. Konuşmasına hep aynı cümleyle başlar zaten:

'Beni bir on yıl önce görecektin...' Arkasından iç çeker ve devam eder:

'Ne enerjik, ne güzel bir kadındım! İnsan ne oldum dememeli, ne olacağım demeli. Bak, şimdi her yanım ağrıyor. Bir yerden bir yere giderken zorlanıyorum. Artık bana kim eskilerin Körpegül'ü der.'

Kıymık, anneannesinin on, yirmi, otuz yıl önceki fotoğraflarda benim diye gösterdiği kadının, anneanesi olmadığını iddia eder hep. Çünkü fotoğraflardaki kadın sürekli gülüyormuş. Anneannesini ise bir gün bile gülerken görmemiş.

"Elbette... Gülen göz gülmeyen göze, gülen ağız gülmeyen ağza, gülen yanaklar gülmeyen yanaklara nasıl benzer?"

Anneannenin günleri bir koltuktan kalkıp ötekine oturmakla geçiyor. Ah, sürekli oturmak ne sıkıcıdır!

"Büyüyünce anneannem gibiler için bir koltuk icat edeceğim. Üzerinde bir saatten fazla oturunca yayları dışarı fırlayacak."

Harika bir buluş!

Kıymık oturmaktan hiç hoşlanmaz.

"Hep oturmak zorunda olsaydım, herhalde çıldırırdım."

Peki ya, hep yemek yesen?

"Ooo... Yemek yemekten hiç bıılır mı?"

Her gün en sık tekrarladığı şeydir yemek yemek.

"Bu beni hiç sıkmaz. Üstelik her seferinde bir başka tat alırım. Hem ben sadece yemek mi yiyorum canım. Başka bir şey yapmıyor muyum? Müzik dinliyorum, top oynuyorum, şiiir ezberliyorum, raflara tırmanıp çikolata arıyorum, kuşlara yem atıyorum, televizyon seyrediyorum. Anneannemse hiç yerinden kalkmıyor. Ev işlerini sabahları gelen bir teyze yapıyor. Anneannem ne yemek pişiriyor, ne alışverişe gidiyor, ne sokakta dolaşılıyor, ne de balkona çıkıyor. Ziyaretine gelen de öyle az ki! Postacı bile unutmuş onu. Acaba gazeteci de olmasa kapısını kim çalardı?"

Gazeteyi sağlık haberlerini okumak için alır anneanesi. Sağlıkla ilgili edindiği bilgileri harfi harfine uygular.

"Ah, anneannem... Hiç unutmuyorum. Bir sabah kahvaltıda altı yumurta birden haşlamıştı. Gazetede okumuş, yumurta ömrü uzatıyormuş. Ama günde en az altı tane yersen!"

Birkaç hafta sonra yumurtanın zararlarıyla ilgili bir başka yazı okumuş.

"Yumurta damarları tıkiyormuş. Ayda bir yumurta yiyeceğiz artık!" diye bas bas bağırmıştı.

"Ah, gazete de olmasa, bu evde hiçbir şey değişmeyecek!"

Kıymık, bu sabah da her sabahki gibi sütünü içerken gazetenin çizgi bantlarına göz attı. "Tırmık" adlı çizgi bandın hemen altında küçük bir ilan gözüne çarptı. İlan şöyleydi:

Felçli bir adama
kitap okuyacak bir genç araniyor
Ceylan Sok. No. 33 PALMİYE

"İlanı okur okumaz kendimi denizde boğulmak üzereyken bir sala tutunmuş gibi hissettim. 'Beni kurtarsa kurtarsa böyle bir iş kurtarabilir ancak,' dedim."

"Genç" biri araniyor. Kıymık daha 11 yaşında. 11 yaşındakilere genç değil, ocuk denir ama.

"Kitap okumanın yaşla ne ilgisi var, canım. Öğretmen yeri geldiğinde sınıfta en düzgün ve hızlı okuyan Kıymık, demiyor mu? Bu iş benim yapabileceğim en iyi iş! Üstelik bağıra çağıra kitap okumayı çok severim. Derslerimi bile yüksek sesle okuyarak çalışırım. Yoksa kafam almaz."

Cesaretini kaybetmeden ilandaki adrese gitmeye karar verdi.

"İşe alınırsam kazandığım ilk parayla önce bir avuç çikolata alır, sonra da Baldudak'ı sinemaya götürürüm."

Baldudak kim mi? Kıymık'ın sınıfındaki en güzel kız. Dalgalı sarı saçlı, pembe yanaklı, iri mavi gözlü, şişmanca... Kıymık, Baldudak'ı tanıdığı bütün öteki kızlardan daha çok seviyor. En çok görmek istediği, sık sık düşünmekten kendini alamadığı tek arkadaşı da o. Kızı görmediği günler kafası karmakarışık oluyor, canı hiçbir şey yapmak istemiyor, içine garip bir huzursuzluk öküyor. Bir yere gitmeyi tasarlıyor, aniden vazgeçiyor. Abuk sabuk giysiler ve büyücü maskeleriyle evin içinde dört dönüyor. Başını musluğun altına tutup saçlarından damlayan su damllarına aptal aptal bakıyor. Bu daha çok hafta sonları oluyor. Hafta sonları okul tatil ya! Anneanesi evde oturmasını, ders çalışmasını ister. Dışarı çıkmasına çok az izin verir. Bu yüzden Kıymık, hafta sonları anneanesi onu dışarı göndersin diye yapmadığını bırakmaz. Evde eksik gedik ne varsa, hemencecik almaya kalkar.

Kıymık'ın, "yangın var!" der gibi:

"Ekmek az kalmış!"

"Gazeteci gazetenin ekini bırakmamış!"

"Su bitmiş!" bağırışlarına anneanne çoğunlukla bön bakışıyla karşılık verir. Çok üstelerse, eliyle boşver işareti yapar,

"Dert etme. Yarın alırız," der.

Ama Kıymık onu dinler mi? "Bugünün işini yarına bırakmayalım," gibi bir laf geveler ağzında. Fileyi kaptığı gibi sokağa fırlar. Mutlaka sinemanın önünden birkaç kez geçer. Eee... Belli mi olur, belki yolda Baldudak'a rastlar.

Baldudak tam bir sinema delisidir. Her pazartesi, sınıfta hafta sonu gittiği filmde söz eder. Aynı filmi görmüş çocuklara kardeşiymiş gibi davranır.

Kıymık, hafta sonu oldu mu, kumbarasını boşaltır, paralarını sayar, ama bir türlü sinema bileti alacak parayı denkleştiremez. Anneannesinden istemek işine gelmez. Çünkü anneannesinin ne diyeceğini çok iyi bilir.

"Sinemaya mı gideceksin, Kıymık? "televizyonda bir sürü film gösteriyorlar. Birkaç tanesini izlesene."

"Anneannem sınıfımızın kapısındaki eşığe benziyor. Bana çelme takmadığı bir sabah bile yok."

* * *

Kıymık okuldan çıktıktan sonra ilandaki adrese gitti. Sora sora nar ağaçlarının arasından gülümseyerek bakan pembe bir eve gelmişti. Ev okula çok yakındı. Okuldan çıkıp evi bulana kadar topu topu on dakika geçmişti. Kıymık bahçe kapısını iteliyordu ki, gözü kapının üstündeki nota çarptı. Yazı silik ve dağınıktı.

Güçlkle okunuyordu:

"İpi çekiniz."

İpi çekti, kapı açıldı. Pembe ev, yeşil dallar ve kırmızı narlar arasında ne güzel görünüyordu! Tıpkı masallardaki evlere benziyor.

"Bir tek bacasından tüten pembe duman eksik."

Bir süre gözünü alamadan baktı eve.

Aralarından çimenler ve sarı papatyalar fışkırmış taşların üstünden seksek oynar gibi atlayarak evin kapısına kadar geldi. Taşları saymazsa içi rahat etmez... Gene dayanamadı, saydı. Bahçe kapısından eve kadar tam yirmi iki taş varmış.

"Aaa! Evin kapısında da bahçe kapısındaki notun aynısı asılı."

İpi çekerken heyecanlandı. Şimdi ne yapacak? Kıymık yeni tanıdığı insanlarla rahat konuşamaz ki! Ama kendini başkasının yerine koyarsa utanmadan, kem küm etmeden konuşabilir.

Hah! Aklına bilgisayar oyunundaki Hugo geldi. Kendini Hugo saysa bu işin üstesinden gelebilir.

Hugo nasıl yaylana yaylana yürüyorsa o da aynı şekilde yürüyerek içeri girdi.

"Gözlerimi de tıpkı Hugo gibi faltaşı büyüklüğünde açarak konuşacağım."

İçeride tekerlekli sandalyesine oturmuş bir adam var. Vayy! O da ne? Adamın başı öne doğru düşmüş. Eliyle bir yeri işaret ediyor sanki. Raftaki reşel kavanozunu gösteriyor. Biri reşel kavanozuyla başına vurmuş...

"Ayyy... Önceki akşam televizyonda aynı sahneyi gördüm."

O zaman şimdiki gibi eli ayağına dolaşmamıştı. Kıymık korku filmlerini çok sever. Hele bir de kucağında bir torba dolusu patlamış mısır varsa.

"Korku yalnızca filmlerde olmalı... Benim başıma korkunç olaylar gelmesini istemem. Eyvah! Ya bu adam da filmdeki sütçü gibi öldürüldüyse... Kapının ipine, masaya, duvara dokundum. Parmak izlerim... Ya biri beni eve girerken görmüşse... Katil diye beni gösterirlerse... Anneannemin hapishanesinden, caniler hapishanesine... Bırrr!"

Yüreği gümbür gümbür çarpıyordu. Ne yapacağını bilmez bir halde sağa sola bakındı. Ya katil odadaysa... Ya onu gözlüyorsa... Olayın tek tanığını ortadan kaldırmayı planlıyorsa...

"Dedektif Nik... Nik olmalıyım hemen... Olmuyor... Eyvah! Nereden bulaştım bu işe... Hemen toz olmalıyım, uzaklaşmalıyım bu belalı yerden."

Tüh... Kaçarken ayağı eşiğe takılınca düştü. Katil onu şimdiye kadar görmese bile bu gürültüden sonra mutlaka fark etmiştir.

İşte tam o sırada umulmadık anlarda birdenbire ortaya çıkan "şans" denen şey, Kıymık'ın imdadına koştu.

Yaşlı adam başını kaldırdı.

"Neden geciktin, yavrum?" benzeri bir söz söyledi... Kıymık'i görmemiş, ama ayak seslerinden onu beklediği kişi sanmıştı. "Daha öğle yemeğimi yiyemedim."

Kıymık derin bir oh! çekti.

"Öldürülmemiş! Uyuyormuş!"

"Şeey... Ben... Beklediğiniz kişi değilim."

Adam gözlerini ovuşturdu. Kıymık'a sıcacık gülen gözlerle baktı.

"Seni bakkalın çırağı sandım. Öğle için yiyecek bir şeyler sipariş ettim, getirmede de."

Kıymık ne söyleyeceğini bilemez bir halde durakladı. Hugo nasıl davranırdı acaba? Ne diyecek şimdi? İlanda sözü edilen işe neden istekli olduğunu nasıl açıklayacak?

Koltuğunun altına sıkıştırdığı gazeteyi adamın önüne koydu. Parmağıyla ilanı gösterdi. O sırada ağzından "mikk" gibi anlamsız bir ses çıktı.

Yaşlı adam çocuğun halinden anlamıştı.

"İlan için geldin, ha! Sıkılmadan yapabilecek misin?"

Kıymık, başını salladı.

Adam masanın üstünde açık duran kitabı getirmesini söyledi.

"Birkaç satır oku, bakalım," dedi.

Kıymık boğazını temizledi, hata yapmamak için ağır ağır okumaya başladı. Üçüncü cümleyi daha yeni bitirmişti ki, adam,

"Tamam yakışıklı," dedi. "Oldu bu iş! Seni işe alıyorum."

Kıymık her gün okuldan çıktıktan sonra yaşlı adama bir saat kitap okuyacak. Böylece hem para kazanacak, hem de yaşamına değişiklik gelecek. Yaşlı adama ilk bakışta kanı kaynadı bile. Bay Tırtır, zayıf, köşeli yüzü, kalın kara çerçeveli gözlüğü, omzuna kadar uzanan beyaz saçlarıyla sempatik bir adam. Sıcak bakışlarıyla Kıymık'ın içini ilk anda ısıtmaya başardı.

Kıymık yüreğinde pır pır eden bir saka kuşu varmışçasına mutlu hissediyordu kendini.

Yaşlı adamın evinden çıktı. Çantasını savura savura eve doğru yürüdü.

Anneanesi yemeğini hazırlamış, Kıymık'ı beklemiş, gelmeyince koltuğun üstünde uyuyakalmış. Kıymık onu uyandırmadan sessizce yemeğini yedi.

Sonra da pencerenin kenarına oturup yaşlı adamı, nar ağaçlarını, yeni işini düşünmeye başladı:

"Uzakta, sislerin içinde bir adam var. Bana kucak dolusu meyve sunuyor. Meyveler lezzetli de olabilir, kurtlu da."

Kıymık, gece her zamankinden erken yattı. Ama gözünü uyku tutmadı. Bay Tırtır'a kitap okurken ya şaşırırsam, ya sesim kısılmadan bir saat okumayı beceremezsem, ya okurken bakkalın çırağı içeri girer, benimle alay ederse diye düşününe düşününe yatağın içinde dört döndü.

Sabaha karşı daldığı uykusunda ise garip bir düş gördü.

"Vahşi hayvanların yaşadığı bir ormanda yolumu kaybettim. Hayvanların birinden kaçsam bir başkasıyla yüz yüze geliyordum. Zorlu bir kovalamacadan sonra ağaçların arasından sızan ışık gözümü aldı. Işık, sazlardan yapılmış bir kulübeden geliyordu. Nefes nefese kulübenin kapısına dayandım. İçeride bir kabile şefi oturuyordu. Şef rahatsız edilmekten hoşlanmamıştı. Kulağımdan tuttuğu gibi beni bir meydana götürdü. Meydanda Kızılderililer akşam yemeği hazırlıyorlardı. Beni su dolu bir kazana atıp ocağın üstüne koydular. Biri suya tuz attı, biri bir kitabı açtı, içindeki küçük kâğıt parçalarını döktü. Başımı kaldırıncaya kitabı tutan adamın Bay Tırtır olduğunu fark ettim. Bay Tırtır'ın sevecen yüzü gülümsüyordu. O gülümsedikçe bedenime tatlı bir sıcaklık yayılıyordu."

Çalar saatin ziliyle uyandığında yatağından bir türlü kalkmak istememesi bu yüzdendi. Sıcaklık çok hoşuna gitmişti. Battaniyesini başına çekip aynı sıcaklığı yeniden duymak istedi. Ama anneanesi yataкта oyalanmasına izin vermedi.

"Okula geç kalacaksın, kalk!" demek için tam beş kez başına geldi.

Kıymık,

"Cumartesi sabahı uykum hiç kalmayana kadar uyuyacağım," diye söylenerek yatağından kalktı.

Kıymık'ın Bay Tırtırla ilk günü sandığı kadar kötü geçmedi. Bay Tırtır iyi yürekli bir adamdı. Kıymık'a güler yüzlü ve yumuşak davrandı.

Kıymık eve geldiğinde bakkal çırağı adamın yemeğini yeni getirmişti.

"Sen biraz dinlen," dedi Kıymık'a. "Ben de yemeğimi bitireyim."

"Beklerken gözüm kitaplığa takıldı. Ne çok kitap vardı! Benim sadece on iki kitabım var."

Kıymık kitap okumayı çok seviyor. Gerçek bir kitap kurdu. Sevdiği kitabı bir başkasına okutmazsa içi rahat etmez. Daha doğrusu kendini kitap okumuş saymaz.

"Arkadaşlarım, okumaları için verdiğim kitapları geri vermeyi bir türlü akıl edemezler. Bu yüzden çok az kitabım kaldı. Ah... Bay Tırtır'ın kitaplığındaki kitapların içindekileri su içer gibi içime doldurmak ne keyif verirdi! Hele kitapları dizlerimin üstüne koyup sayfaları çevirdikçe, kahramanların konuşmalarını, araba kornalarını, çatal bıçak seslerini, müziği, satıcıların bağırışlarını duymayı ne çok isterdim!"

Yemekten sonra Bay Tırtır kitabındaki işaretli yeri aramaya başladı. En son orada kalmıştı. Kıymık, kitabı Bay Tırtır'ın elinden aldı. Sayfaları çabuk çabuk çevirerek kırmızı işaretin konulduğu sayfayı buldu. Böylece Bay Tırtır'dan ilk "aferin"ini almış oldu.

O okurken Tırtır başını sandalyenin arkasına dayadı, gözlerini kapadı.

"Ağır ağır oku. Hiç acele etme."

Kitap denizaltı dünyasından söz ediyordu. Kıymık oldu bitti denizle ilgili öyküler dinlemeyi severdi. Bu yüzden okurken çok eğlendi. En çok da vantuz balığının vantuzuyla bir başka balığın sırtına tutunarak gezmesine güldü.

Bir saat daha dolmamıştı ki,

"Yeter," dedi, Bay Tırtır. "İlk günden yormayalım seni."

Kıymık, çekingenliğini ilk birkaç dakikadan sonra atmıştı oysa. Bay Tırtır'ın evini bildik bir ev gibi görmeye başlamıştı.

"Yorulmam. Okuyayım," dedi. "Tam, Deniz Şakayıklarına gelmiştik. Onu da bitireyim, ne olur!"

Bay Tırtır gene kapadı gözlerini. Kıymık okumaya devam etti.

Beş dakika sonra Bay Tırtır,

"Kaldığın yere bir işaret koy ve kitaplığa git," dedi.

Kıymık sessizce söyleneni yaptı.

"Şimdi en çok okumak istediğin kitabı seç bakalım," dedi. "Okuyunca getirirsin."

Kıymık, Alis Harikalar Ülkesinde'yi aldı ve sıkı sıkı sarıldı kitaba.

"Okuyuşun bu kadar güzel olduğuna göre kitaplarla aran iyidir, değil mi?"

"Evet. Kitaplara bayılırım."

Eve dönerken, yüreğinde ilk günü kazasız belasız geçirmenin verdiği sevinç, aklında ise Baldudak vardı.

"Alis'i haftaya kadar okumalıyım. Haftaya Çamlık'ta filmi oynayacak. Baldudak'la sinemaya gidersem, bu filmin kitabını okudum, derim."

Baldudak sıkı sıkı sarıldığı kitabın yerini almıştı artık. Hiç konuşmadan ağır ağır eve doğru yürüdüler.

"Yürürken dünyanın en büyük icadının, düşleri gerçek kılacak makine olduğunu düşündüm."

Kim bilir, büyüyünce belki bu olağanüstü makineyi o icat eder!

* * *

Kıymık, ertesi gün pembe eve geldiğinde kapı açıktı. İçeri girip girmemekte bir an bocaladı.

Bay Tırtır ayak seslerinden onun geldiğini anlamış, içeriden sesleniyordu:

"Gel, gel... Oğlum açık bıraktı kapıyı. Az önce buradaydı da..."

Kıymık şaşırmıştı.

"Aaaa! Oğlunuz mu var? Ben sizi yalnız yaşıyorsunuz sanmıştım."

"Bir oğlum var. Bana o bakıyor. Yakın zamana kadar birlikte oturuyorduk. Geçen hafta evlendi."

Yemeği yeni bitmiş, tabağını masanın üstüne bırakmıştı.

"Onlarla oturmak istemedim. Bitişikteki evi tuttular. Sık sık gelip ihtiyaçlarımı karşılıyorlar."

Kıymık, gözlerini odada gezdirdi. Çok az eşya vardı. Bay Tırtır aklından geçenleri okumuşçasına,

"Evimde az eşya olmasını ben istedim," dedi. "Karışıklık gözlerimi yoruyor. Evimin eşyalarını oğluma verdim. Bana ordan burdan toplama, derme çatma eşyalar aldı. Kitaplığımın dışında."

"İyi ki kitaplığı vermediniz... Şeey... Ne zaman felç geçirdiniz?"

"Dört ay önce. Bir gece yarısı. Ansızın yaşamım değişti. Gece yarısı su içmek için kalkmak istedim, kalkamadım. Bacağım tutmuyordu."

"Ayyy! Kaza geçirdiniz sanmıştım. Hep tekerlekli sandalyede mi oturacaksınız?"

"Galiba. Doktorlar yürüyemez demişler benim oğlana. Bana söylemiyor, ama gözlerinden anlıyorum."

Kıymık'in içine ateşten bir top düşmüştü sanki. Kendi bacağı tutmasa yaşam ne zor olurdu!

Anneannesiyile yaşadığı sıkıcı günleri mumla arardı belki. Okula gidemez, takımında oynayamaz, ağaçlara tırmanamaz, büfenin en üst rafındaki çikolata kutusuna ulaşamazdı.

"Öfff... Oturmak kim bilir ne sıkıcıdır!"

"Eh, işte. Sıkılmıyorum, dersem yalan olur. Ama her şeyin bir kolayı vardır derler ya, çok doğru. Şu sandalyeye çakılı gördüğün yaşlı adam belki de sağlıklı insanlardan daha az sıkılıyordur. Yaşamının, soluk alıp vermenin, bir günün öneminin herkesten çok farkındadır. Kim bilir!"

"En harika şeyler kaybettiklerimizdir, der babam. Benim de başıma geldi. Dünya güzeli bir kedi vardı. Geceleri bizim paspasın üstünde yatardı. Kapıyı açık bulsa, içeri girer, ayaklarıma sürünürdü. Şımarıklığına kızardım. Ayağımla iteleye iteleye dışarı atardım. Sonra bir gün kapıyı açtım, gelmedi. Geceleri paspasımız boş kaldı. Gözlerim günlerce her yerde kediciği aradı, ama boşuna. Gittiği yerden bir daha dönmedi. Şimdi nerede bir kedi görsem, o mu diye bakıyorum. Bir bulsam, yanımdan ayırmayacağım."

"Karnını doyuracak yeni bir ev bulmuştur, üzülme."

"Özlüyorum ama... Şeey... Sizi gezdiriyorlar mı?"

"Bazen. Arada sırada. Ah, ama bu çok önemli değil. İnanmazsın belki... Gitmek istediğim birinin yanına düş yoluyla gidebiliyorum. Görmek istediğim kentleri televizyonda görmekle yetinmeyi öğrendim. Öleceğim güne kadar da yeni ülkeler tanımaya, yeni şeyler öğrenmeye kararlıyım."

Bu sözler Kıymık'in içine tatlı bir şurup gibi aktı.

"Ben size yardım ederim. İstedığınız yere götürürüm," dedi, gözleri parlayarak. "Dışarıda neler olup

bittiğini de anlatırım. Sıkılmazsınız."

"Sağ ol, iyi yürekli yavrum. Üzülme... Bir şeye ihtiyacım olursa senden yardım isterim."

"Seve seve her istediğinizi yaparım. Şeey... Ee... Mesleğiniz neydi?"

"Bankadan beş yıl önce emekli olmuşum. Balıkçılık yapıyordum. Biliyor musun, annem gemide doğurmuş beni. Doğuştan deniz adamı sayılırım. Denizde doğanlar bir gün ne yapıp edip denize dönerlermiş. Benim için de öyle oldu. Sabahları herkes uykudayken balığa çıkar, öğlene doğru dönerdim. O uğursuz sabah kalkamadım işte."

"Ama... Haksızlık bu!"

"Sussss... Yaşam böyle işte. Seni üzmem istemiyorum. İnan, çok kötü durumda değilim. Bütün gün boş boş pinekliyorum sanma. Bu halimle bile çalışmayı seviyorum. İyi havalarda bahçeye çıkıyorum. Balıkçı arkadaşlarım geliyorlar. Birlikte ağları onarıyoruz. Ağların getirdiği deniz kokusunu içime çekiyorum. Koku deyip geçme, bazen bir koku insanı taa nerelere götürür. Çocukluğa, bir gemi yolculuğuna, eski bir düşe... Ah, balıkçıların dostluğu başkadır. Ara sıra yoklarlar beni. Denizde ne olup bitmişse anlatırlar. Yalnız olduğum akşamlar da boş durmam. Alırım kalemimi elime. Şiir yazmaya çalışırım."

"Şiir mi? Şairsiniz yani."

Adam gülümsedi:

"Yok canım... Ben kim, şair olmak kim? Şiir yazmak için çok çabalıyorum, ama beceremiyorum. Bir eksiklik oluyor yazdıklarımda. Şimdiye kadar kıvamını tutturduğum bir şiir yazamadım."

"Ne güzel konuşuyorsunuz! İçimi yaşama sevinciyle doldurdunuz."

"Bay Tırtır'ı tanıyınca anneanneme daha çok kızdım. Felçli olmadığı halde felçli bir adamdan daha az bağılı yaşama. Bir büyüsem! Felçliler için pille işleyen bacaklar icat edeceğim!"

Ah, Kıymık! Büyükler şimdiye kadar nasıl düşünmemişler bunu? Yürüyen bebek, kollarını oynatan trafik polisi, kanatlarını çırpan ördek yapmayı çoktan becerdiler oysa.

"Heey... Abuk sabuk keşifleri olan, sakar bir dedektif yerine bir sağlık memuru mu olsam yoksa... Köy, köy, sokak sokak dolaşır, aşı yapar, suları tahlil eder, tansiyon ölçer, insanları hastalıktan korurdum. Ah, ama düşlerimin gerçek olması için çok zamana ihtiyacım var. Belki de şu anda en iyisi kar olmak... Kar olup Bay Tırtır'ın üstüne lapa lapa yağmak isterdim. Bedenini bembeyaz örtümle sarar, iyileştirici gücümü boca ederdim. Eriyip suya dönüşürken hastalığını alır, sağlığını geri verirdim. Tonton Tırtır Amcam, kimbilir ne sevinirdi! 'Bir gecede felç olmuşum, bir gece de sağlığıma kavuştum. Yaşam bu kadar şaşırtıcı işte,' derdi."

* * *

Kıymık, o akşamüstü pencerenin önüne oturdu. Düşünmek istediği bir şey varsa, pencerenin önüne oturur, sokağı seyreder gibi yapar. Bay Tırtır'ı düşünmek istiyor şimdi.

"Bay Tırtır'ı karşı balkondaki kanadı kırık saka kuşuna benzettim birden. Öteki sakalardan ne kadar farklı! Gün boyu neşe içinde güneşe, bulutlara, dağlara karşı şarkılar söylüyor. Zıplaya zıplaya balkon demirlerine, sandalyeye konuyor, ağaçlardaki öbür kuşlara habire bir şeyler anlatıyor. Ötekilerse bütün gün yiyecek peşinde koşuyor."

Ah, Postacı... Postacı Bay Güteryüz geliyor karşıdan. Palmiye Mahallesi'nin mektuplarını sekiz yıldan beri Bay Güteryüz taşır. Güteryüz mesleğini severek yapanlardandır. Ama ne yazık ki yakında postacılığa veda edecek.

"Postacılıkta 29 yıl, 9 ay kaydırdıktan kayar gibi geçti," der.

Güteryüz, oldum olası dünyayı tanımanın en iyi yolunun postacı olmaktan geçtiğini düşünür.

"Bir zarfı bir yerden bir başka yere götürürken ne sokaklar, ne evler, ne insanlar tanırın," der durur.

Uzun süredir aynı mahallede mektup taşıdığından evlerde oturanları tek tek tanır. İnsanlarla öyle içli dışlı olmuştur ki, kime kimden mektup geldiğini, neden söz ettiğini, kimin kimden mektup beklediğini en iyi o bilir.

Bay Güteryüz'ün gözünde, yaptığı işin en önemli yanlarından biri, mektubun alıcıya verilmiş şeklidir. Güteryüz, mektubu sevgiyle iletmenin çok önemli olduğuna inanır.

"Sevgiyle verilen her haber güzelleşir," der.

Acılı haber vermektense hiç hoşlanmaz.

"Acı insanı küçültür," der. "Omuzlarını çöktürür, gövdesini büzer, başını yere yakınlaştırır. Bir insanın gözümün önünde küçülmesine dayanmam."

Bayan Körpegül'ün evine mektup götürürken,

"Kapıyı açsa bari," diye geçiriyordu içinden.

Bay Güteryüz mektubu, getirdiği kişinin eline vermeyi sever, posta kutusuna atmayı değil. Çünkü, birini başkasından farklı kılan, mektubu alışı, açış şekli, heyecanıdır, diye düşünür.

"Kimi mektubu alır, kimin gönderdiğine bakmadan içeri götürür. İçeride bir an önce mektupla baş başa kalabilmektir derdi. Kimi belki de hiç gelmeyecek bir mektubu bekler. Gelenlerin hiçbiri heyecanlandırmaz onu. Gözü hep gelmemiş olandadır. Kimi zarfı alır almaz ne gün postaya atıldığına bakar. Kimi utangaç bir gülümseyişle zarfa uzanır. Kimi elleri titreyerek açar."

Bayan Körpegül'e pek mektup gelmez. Zaten o da her kapı çalındığında pencereden bakar, postacıysa kutuya bıraksın ister, sessizce çekilir pencereden.

Neyse ki bu kez öyle olmadı. Kıymık pencereden postacıyı gözlüyordu zaten. Kapıyı çalmadan o açtı.

Güleryüz mektubu uzatınca,

"Kimseden mektup beklemiyorduk," dedi.

Söz yarışında Bay Güleryüz'ün üstüne yoktur:

"Yaşamı asıl değiştirenler beklenmeyen mektuplardır," dedi gülerek.

"Yeni bir işe girdim. Yaşamım değişecek zaten."

"Biliyorum. Bay Tırtır'a kitap okuyacakmışsın. Elektrik faturasını getirdim de üç-beş dakika sohbet ettik. İyi adamdır Bay Tırtır. Seni asla sıkmaz."

"Yürüyemiyor, ama bana düşlerinde yürüyebildiğini söyledi."

"Doğru söylemiş. Yapamayacağı hiçbir şey yoktur onun."

"Biliyor musun, bu benim ilk işim."

"Ne güzel! İlkler hep iz bırakır. Ben de senin yaşındayken ilk işime girmiştım. Babam fırıncının yanına vermişti beni. Ekmekleri sıcak sıcak tutmaktan ellerim kavrulurdu."

"Bakayım, ellerine."

Güleryüz, çocuksu bir gülüşle ellerini uzattı.

"Yanık değil, ama yaşlı."

Postacı bileğinin kenarındaki kahverengi çizgiyi gösterdi.

"Bu iz fırıncılığımın kalma. Kızgın fırın küreği değmişti bileğime."

"Bakayım..."

Kıymık parmağını Güleryüz'ün bileğindeki yanık izine usul usul sürdü.

"İlkler iz bırakır, demiştin. Gerçekten de ömür boyu silinmeyecek bir iz bırakmış sende."

Kıymık meraktan kıvranıyordu. Zarfın üstündeki pula ve damgaya dikkatlice baktı.

"Aaa! Paris'ten atılmış. Hem de tam otuz yıl önce. Bu mektup da yaşlanmış."

Zarfın üstünde dedesinin adı vardı, mektup ona gönderilmişti. Dedesi öleli neredeyse sekiz yıl olmuştu.

Koşarak, içeri anneannesinin yanına gitti. Anneanesi koltukta uyuyordu. Uyandırmaya kıyamadı.

Zarfı kenarından usulca açıp içine baktı.

"Hım! Nefis kokuyor bu mektup! Pastacıdaki pastalar gibi! Upuzun bir mektup gelmiş dedeme!"

Anneannesinin uyanmasını bekleyemeyecekti. Odasına gitti. Zarfı açtı. Mektubu okumaya başladı.

Mektup, "Aaa! Kral'a bak!" diye başlıyordu.

İlk satırları okuyunca bunun bir masal olduğunu anladı. Biri dedesine masal yazmıştı.

Kıymık yatağına uzandı. Keyifle masalı okumaya başladı:

Aaaaa! Kral'a Bak!

Bir zamanlar ülkenin birinde çok zengin bir Kral varmış. Hazinesi ağzına kadar altın doluymuş. Ülkesinde işler tıkırında gidiyormuş. Emrindekiler halkın isteklerini, vergilerin toplanmasını bir buyruğuyla hemen yerine getirirlermiş. Bu yüzden, yapacak pek işi yokmuş. Arada bir hizmetkarlarını çağırarak için duvara asılı saksafonu alır, bir nota üflermiş, o kadar.

Dünyanın en güzel kızlarından biriyle evliymiş. Kraliçeyi, ülkenin en göz alıcı kızlarının davet edildiği bir özel baloda seçmiş.

Herkesin dertsiz, çok mutlu sandığı bu Kralın aslında büyük bir sıkıntısı varmış. Kimselere açıklayamadığı bir derdi yüzünden kendini yiyip bitiriyormuş. Dünyasının gitgide kararmakta olduğunu en yakınındakiler bile fark edememişler. Son zamanlarda gününün büyük bir kısmını uyuyarak geçirdiği halde düş göremiyormuş. Evet, düş görememek ve hayal kuramamak en büyük sorunuymuş bu zengin Kralın.

Bir sabah karşılıklı kahvaltılarını ederlerken kraliçeye dönmüş,

"Hiç düş göremiyorum. Ben de bir anormallik mi var?" diye sormuş.

Kraliçe başını geriye atarak şuh bir kahkaha patlatmış:

"Düşündüğün şeye bak! Ben de düş görmüyorum, ama bunu bir gün bile dert etmedim."

Kral,

"Ne güzeli" demiş. "Ben de keşke dert etmemeyi başarabilsem..."

Kraliçe,

"Kov, kov... bu düşünceyi kafandan kov. Bak, nasıl rahatlayacaksın," demiş.

Kral sanki yapışkan bir sivrisinekten kurtulmak ister gibi başını, ellerini sallayarak bu düşünceden uzaklaşmaya çalışmış. Olmamış tabii ki.

Akıl hocasına danışmaya karar vermiş. Akıl hocası, Kral'ı dinler dinlemez başındaki tacı işaret etmiş.

"Başınızda bu görkemli taç oldukça düş görmemeniz normal," demiş. "Düş görmenize gerek yok. Çünkü bütün düşleriniz gerçek olmuş."

Kral, burnuyla dudağının arasını uzun uzun kaşımış,

"Doğru," demiş. "Ama ömür boyu düş görmemeye katlanamam ben."

O gece yarısı tacını yastığının üstüne bırakmış. Kraliçenin yastığının altına da bir mektup sıkıştırmış. Mektupta şunlar yazılıymış:

"Bir süre seni yalnız bırakacağım için özür dilerim. Karşı karşıya görüşmeyi göze alamadığım için bu yolu seçiyorum. Beni affet. Yakında görüşürüz."

Kral

Kral, sarayın bodrumuna inmiş. Sarayın temizlik işlerinde çalışan işçilerin eski püskü giysilerini bulup üzerine geçirmiş.

Giyinirken de, "Belki de krallık bana uygun bir iş değil," diyormuş.

Sarayın papağanı gizlice onu izliyormuş. Kral yürüye yürüye bir çöplüğe gelmiş. Çöplükte karınları tok kedi ordusu horul horul uyuyormuş. Kral şaşkınlıkla kedileri seyretmiş. Şimdiye dek bunca kediyi bir arada hiç görmemişmiş. Kedilerin üstünde koyu mavi gökyüzü ve pırıl pırıl parlayan bir sürü yıldız varmış.

Papağan, Kral'in yıldızlara baktığını anlamış,

"Onlar yıldız değil," demiş. "Kedi gözleri. Kediler uyurken gözleri gökyüzüne düş aramaya çıkarlar."

Kral papağana imrenerek bakmış, "Vay!" demiş. "O bile düş görebiliyor."

Papağanı kış kış diye kovalamış. Papağan kaçır gibi yapmış, ama uzaktan da onu izlemeyi sürdürmüştü.

Kral kedilerin yanına yaklaşmış. Usulca aralarına kıvrılıp uyumak istemiş. Belki düşler bulaşıcıdır, bana da geçer, diye düşünmüştü. Uyumak ne kelime, kendinden geçememiş bile. Orasına burasına taş, toprak batmış, rahat edememiş bir türlü.

Uykulu uykulu yeniden yollara düşmüştü. Kentin kuytu bir köşesinde şen bir topluluk görmüştü. Yaklaşınca bu neşeli kalabalığın bir müzik grubu ve onu dinlemeye gelen gençler olduğunu fark etmiş.

Kalabalığa o da girmiş. Yanındaki sarışın kız Kral'a çapkınca göz kırpmış:

"Amca, biliyor musun, bu şarkıcı benim düşlerimin prensi," demiş.

Kral saçları terden vıcık vıcık olmuş, kırmızı yanaklı, eski püskü giysili şarkıcıya şaşkınlıkla bakmış. Hatta düşlerinde böyle bir prens ya da prenses olmadığı için suçluluk duymuş ve kızın yanından hemen uzaklaşmış.

Yolda çiçekçi bir gence rastlamış. Genç, çiçekleri ağaç biçimindeki bir mantara saplayarak rengârenk çiçeklerden bir ağaç yapmış.

Bu gösterişli ağaç Kral'ın çok hoşuna gitmiş.

"Nasıl akıl ettin?" diye sormadan edememiş.

"Bir gece düşümde gördüm, uyanınca da tıpkısını yapmaya çalıştım," demiş genç çiçekçi.

Kral aşağılık duygusuna kapılmış.

"Onca savaş yönettim, hiçbirini düşümde görmedim," demiş.

"Komutanlarım, danışmanlarım ne akıl verdilerse onu uyguladım. Düşünmeye bile gerek duymadım."

Söyledikleri duyulmasın diye de hızlı adımlarla uzaklaşmış çiçekçinin yanından.

Güneş henüz doğarken, gözlerini ovuştura ovuştura yürüyen bir çocuk çıkmış önüne.

Çocuk, Kral'ın bumburuşuk pantolonuna minicik parmaklarıyla dokunarak,

"Postacıya rastladınız mı, beyim?" diye sormuş.

"Hayır," demiş Kral. "Ne yapacaksın onu?"

"Bu gece düşümde gördüm," demiş çocuk, "arkadaşımdan mektup getirecek bana."

Kral ne diyeceğini şaşırılmış. Saçını, başını, burnunu, karnını kaşımış kaşımış durmuş.

"Hiçbir mektup beni böylesine heyecanlandırmaz," demiş. "Bana gelen tüm mektuplar benden bir şey isteyenlerin mektuplarıdır ve can sıkarlar. Canım sıkılmasın diye yardımcılarım okur."

"Ne tuhaf! Büyüğü, küçüğü, kedisi, kuşuyla bütün halkım düş görüyor. Bense yıllardır bir tek düş bile göremedim. Şu adaletsizliğe bak!"

O sırada gözüne bir ışık çarpmış. Yorgun argın ışığa doğru yürümüş. Burası bir kahve salonuymuş. Kahveci kahve suyunu ateşe koymuş, harıl harıl camları siliyormuş.

"Ne kadar erken saatte işe başlıyorlar!" diye düşünmüş Kral. "Sarayda olsam bu saatte ne güzel uyurdum!"

İçeri girip kahveciyi selamlamış. Pencerenin önündeki sandalyelerden birini çekip oturmuş. Karşıdaki evin bodrum katında yanan ışık gözünü almış. Bir de bakmış ki, bir kız başını kaldırmadan yazı yazıyor.

Kahveci kahvesini getirince,

"Bu kız ne yapıyor bu saatte?" diye sormuş.

Kahveci bıyık altından gülerek,

"O bir düş satıcısıdır," demiş. "Bütün gün hayal kurar, sonra oturur yazar. Bir yığın basılmış kitabı var. Yazdıklarını severek okuruz."

Kral,

"İşte aradığımı buldum," demiş. Kahvesini bitirmeden kahvecinin avucuna bir kese altın sıkıştırarak dışarı fırlamış.

Evin kapısını çalmış. Kız kapıyı ürkerek açmış,

"İçeri girebilir miyim?" diye sormuş Kral. Konuşurken sesi titriyormuş.

Kral, kızın önüne dökülmüş kıvr kıvr saçlarının arasından güçlkle seçilen çipil gözlerine bakmış. İlk düşüncesi "Ne çirkin kız!" olmuş. İlk sözü ise,

"Beni karşıdaki kahveci gönderdi. Satılık düşleriniz varmış," olmuş.

Kız gülüşünü dişlerinin arasına sıkıştırarak Kral'ı içeri buyur etmiş.

Kral kızın odasının sadeliğine çok şaşırılmış. Koca odada sadece bir masa ve iki sandalye varmış.

Duvarlar baştan aşağı kitaplarla doluymuş.

Kız,

"Satılık düş mü arıyorsunuz? Amacınız ne bilmiyorum, ama size bir öykü kitabımı hediye edebilirim," demiş. Masanın üstündeki kitaplardan birini Kral'a uzatmış.

Kral alnında birikip yere şıp şıp damlayan terlerini telaşla silmeye çalışırken,

"Öyle değil. Benim büyük bir sorunum var. Ben yıllardır düş göremediğim, hayal kuramadığım için çok mutsuzum," demiş.

Kız gülümsemiş,

"Oysa ne kolaydır hayal kurmak," demiş. Masanın üstündeki bardakta duran papatyayı göstermiş.

"Bakın şuna. Ne görüyorsunuz?" diye sormuş Kral'a.

Kız konuştuğu Kral'a daha güzel görünüyormuş.

"Basit bir papatya," diye yanıt vermiş Kral. "Kırlarda her gün rastladıklarımızdan. Suyun içinde öylece duruyor işte."

Kız bardağı eline almış, başlamış anlatmaya:

"Bu zarif papatya coşkuyla bizi seyrediyor. Topraktan ayrılıp suya konduğu için ömrünün kıaldığının farkında. Bu yüzden de yaşadığı her anın değerini biliyor. Mutsuz olmamaya bakıyor. Burası onun için oldukça sıkıcı aslında. Ne çiçek tozlarını dağıtacak böcekler, kuşlar, ne de başka çiçekler var. Bir şarkı söylüyor, duyuyor musunuz? Biraz hüzünlü, biraz coşkulu bir şarkı bu. 'Doğa perisi şarkımı duysa, ölümsüzlük armağan eder mi bana?' diye düşünüp duruyor bir yandan da."

"Yaaa..." demiş Kral "Bunları size kim söyledi?"

"Kimse," demiş kız. "Hayal ettim."

"Yaa..." demiş Kral gene.

Kız,

"Hayal kurmadan hiçbir mesleği başarıyla yürütemezsiniz. Bir terzi hayal edemediği bir giysiyi dikemez, öyle değil mi?" demiş.

Kral hık, mık etmiş. Kız konuşmasına devam etmiş:

"Hiç Leonardo da Vinci adını duymuş muydunuz?" demiş.

"Şeey... Galiba..." demiş Kral. İçinden de ben değil, ama danışmanlarım mutlaka bilirdi, demiş.

"İşte bu büyük adam gökyüzünde uçan kuşlara bakmış ve hayal kurmuş. İnsanların günün birinde uçabileceğini düşünmüş. İlk uçuş kanatlarını da kuşlardan esinlenerek çizen odur."

Kral, kızın konuşurken yüzünün aldığı şekillere sevgiyle bakmış,

"Dünyanın en güzel ve akıllı kızı bu," demiş içinden.

"Sizin mesleğiniz ne?" diye sormuş kız.

Kral ağızında bir şeyler eveleyip gevelemiş. Masanın üstüne bir kese altın bırakmış, öykü kitabını cebine koyup oradan uzaklaşmış.

O günden sonra Kral'ı gören olmamış. Yalnızca meraklı papağan, Kral'ı düş satıcısı kızın evinin kapısına çiçeklerden yapılmış bir kalp bırakırken gördüğünü söylemiş.

Yıllar sonra "Sokak Kedileri" adıyla ün kazanan sokak şarkıcıları topluluğunun saksafoncusunun eski bir kral olduğunu iddia eden biri çıkmış. Kimi inanmış, kimi de kafayı üşütmüş, deyip gülüp geçmiş.

Eeeee... Kral sarayına bir daha dönmediğine göre hayal kurmayı becermiştir, öyle değil mi?

Mektup, Kıymık'ın yüreğini panayır yerine çevirdi.

"İçimde dallı güllü duygular, kafamda yığınla soru işareti var!"

Gözlerini tavana dikti, düşünmeye başladı. Kral, sokak şarkıcıları, kraliçe, papağan şu anda neredeydiler acaba?

Gözü tavanın en loş köşesinde altın sarısı bir pırıltıya takıldı.

"Aaaa! Kral'ın tacı olmasın bu?"

Yatakta dikleşti, taca benzettiği pırıltıya şaşkınlıkla gözlerini ovuşturup tekrar baktı. Kral'ın altın kaplama kemeri de görünür hale gelmiş parlamaya başlamıştı. Ayakkabıları, başı, gövdesi de yavaş yavaş ortaya çıkıyordu.

"Aaa! Kral bu!"

Sesine sesle karşılık verdi biri:

"Oh, be! Şu gittikçe sararan zarfta 30 yıldır hapsolmuştum."

Kıymık, düş gördüğünü sandı. Sıkı sıkı ovuşturdu gözlerini.

Kral,

"Ovuşturup durma gözlerini. Düş görmüyorsun. Bu masalı dedene bir arkadaşı yazdı. Ama mektup tembel bir posta memurunun onu yanlışlıkla bir dosyaya tikiştirilmesiyle unutuldu, kaldı."

Kıymık,

"Eyvah!" diye bağırdı. "Gerçek bir kralısın sen. Çok eski zamanlardan geliyorsun. Odamdan hiç çıkmayıp bana eski zaman öyküleri anlatacaksın. Çok sıkılırım tarih dersinden. Bilimkurgu öyküleri, bilgisayarlar çağındayız artık. Sen bunların hiçbirinin farkında değilsindir."

"Nelerden söz ettiğini pek iyi anlamadım. Kral değilim artık ben. Masalın sonunu okumadın mı? Bir sokak şarkıcısıyım."

"Giysilerin kral giysisi ama."

"Sen giysiye ne bakıyorsun! Şimdi söyle bakayım bana. Hiç müzik yapıtlarının eskidiğini duydun mu sen?"

"Ne yani, eskimez mi?"

"Eskimez ya. Dünyada eskimeyen bir dil vardır, o da müziğin dilidir. Müzik eskimeyince müzisyenler eskir mi? Her zaman çağa ayak uydururlar."

"Doğru söylüyorsun. Babam hâlâ çocukluğunda dinlediği müzisyenleri beğenir. Müzik grubun nerede

Kral?"

"Sahi, nerede onlar?" Yatağın altına bakındı Kral. "Onları bulmam gerek."

"Şeey... Kraliçe ne oldu?"

"Kraliçe... Ah, talihsiz kadın! Kim bilir ne acılar içindedir! Onu çok özledim."

"Ah, evet. Kral, sen kraliçeyi aramaya gitsen artık. Birazdan anneannem uyanır. Hadi, hadi..."

Kıymık, Kral'ı usul usul duvara doğru itekledi. Kral'ı duvara çakıyordu. O iteledikçe kral duvara gömüldü, gömüldü ve yok oldu.

* * *

Kıymık ertesi sabah okula giderken mektubu usulca masanın üzerine bıraktı.

Eee... Ne yapsın! Anneannesi bir soru soracak, azarlayacak diye ödü kopuyor, zavallının.

"Ayy! Kaktüs gibidir anneannem. Usulca dokunsan bile canını acıtır."

Körpegül mektubu kahvaltı masasını toplarken gördü. Annesinden Kıymık'a geldi herhalde, diye düşündü. Kıymık'ın mektuptan hiç söz etmeyişine şaşırılmıştı.

"Benim duymamı istemedikleri şeyler var galiba," dedi.

Hemen yakın gözlüğüne sarıldı.

Zarfin üstünde kocasının adını görmek telaşlandırmıştı onu.

"Aaaa! Kocamın öldüğünü bilmeyen biri yazmış bu mektubu."

Koltuğuna oturdu, zarfi açtı, mektubu okumaya başladı.

"Aaa! Mektup sandım. Oysa biri masal yazıp göndermiş!"

Önce okumak istemedi. Peşinden,

"Her masalda gizli bir öğüt saklıdır," diye düşünmeye başladı. "Bakalım bu masalı gönderen ne demek istemiş bize?"

Masal Körpegül'ü çok sarmıştı. Bir daha, bir daha okudu. Kocasına Paris'ten mektup yollayan arkadaşını hiç tanııyordu.

"Rahmetli bana ondan hiç söz etmemişti," dedi.

Bayan Körpegül masalı bir kez daha okuyacakken koltuğunda uyuklamaya başladı.

Uyandığında kendini zinde ve genç hissetti. Omuzlarındaki, sırtındaki ağrılar hafiflemişti sanki. Kollarını yukarı kaldırıp gerinirken,

"Bu uyku bana yaradı," diyordu.

Yere çömelip kalktı.

"Bu hareketi hiç yapamıyordum. Üstüme iyilik hali geldi," dedi.

Uzun zamandan beri açmadığı pikabını açtı, bir plak koydu.

"Ne tuhaf!" dedi. "Ben de masaldaki kral gibi yıllardır düş göremiyorum."

Müzik onu çok uzak günlere götürmüştü; gençliğinde gittiği yılbaşı balolarına.

"Neden şimdiye kadar çalmadım bu plağı?"

Gardırobunu açtı. Gene o çok uzaklarda kalmış günlerde giydiği giysilerinden birini çıkardı. Hem de artık bu yaşta giyilmez diye en gerilere attığı yakası fırfırlı Çingene pembesi giysiyi. Giyindi, saçlarını dağıtarak taradı. Ne hoş olmuştu! Nedense içi içine sığmıyordu.

Müzik, dokularına işlemişti. Yerinde duramayacağını hissetmişti. Ayak parmaklarının ucuna çekine çekine bastı. Dans etmek istiyordu. Usul usul ilk figürleri yaptı, sonra arkası geldi. Dans ederken bacaklarındaki sertlik yumuşuyor, ağrılar azalır gibi oluyordu.

Dans ede ede bütün evi dolaştı. Balkona bile çıktı. Yıllardır kendini hiç bu kadar mutlu hissetmemişti.

Öğleden sonra Kıymık eve dönerken Baldudak'ı gördü. Nasılsa ansızın önünde belirmişti.

Kuruyemişçiden çıkıyordu. Birden burun buruna gelmişlerdi. Kıymık o güne kadar Baldudak'a hiç bu kadar yakın olmamıştı. Soluğu yanağına değmişti. Az şey miydi bu? Yanakları alev alev yanmaya, yüreği maratoncu gibi koşmaya başlamıştı.

Kıymık, "Bu fırsat kaçmaz," diye düşündü.

Eee... Masaldaki düğ satıcısı ne demişti. "Terzi düşünüy görmediği giysiyi dikemez."

Kıymık bu düşü milyonlarca kez görmüştü. Gözünü kararttı ve şıppadak, "Hafta sonu birlikte sinemaya gidelim mi?" dedi.

Bay Tırtır, o gün ağzından, "Paranı cumadan cumaya öderim," lafını kaçırmıştı ya cesareti bundandı.

Baldudak hiçbir şey demedi. Sadece mavi gözlerini kuruyemiş paketinin üstünden devirerek Kıymık'a soğuk soğuk baktı. Kıymık buzdan bir heykele dönüşmüştü.

Kız topuklarını yere vura vura uzaklaşırken, gerisinde bıraktığı toz bulutunun içinden buz çırtırları duyuluyordu.

Kıymık dayak yemiş gibi oldu. Kolay mı, onu sinemaya götürebilmek için işe bile girmişti.

Canı anneannesinin kasvetli evine girmek istemiyor şimdi. Kaldırım kenarına oturdu, buzlarının çözülmesini bekliyor. Dudakları kıpır kıpır... İçinden başı belada olduğu zaman söylediği sözcüğü geçiriyor... Telefiriş... Telefiriş... tele... Bu sihirli sözcüğü bir çizgi filmde duymuştu. Sevimli ayıcık başına gelen belaları yok etmek için "telefiriş" diyordu. Der demez de her şey istediği gibi oluyordu.

Eee... Yaşam sürprizlerle doludur. Kimbilir, Baldudak belki pişman olur, geri döner,

"Kabul. Birlikte sinemaya gidebiliriz," der.

Bayan Körpegül dans ederek balkona çıktığında kaldırım kenarında kös kös oturan Kıymık'ı gördü.

Seslenip eve çağırıldı.

"Kıymık! Gelsene eve!"

Kıymık çok şaşırıldı. Gözlerine inanamadı, gözlerini açtı, kapadı, açtı, kapadı.

"Balkondaki kadın anneannem mi? Ne kadar da genç gözüküyor!"

Merdivenleri ikişer üçer çıkararak koştu. Anneannesi pembe giysisiyle kapıda karşıladı onu.

"Gel bakalım yavrum," dedi. "Neden düşünceli ve yalnızsın? Yüreğindeki kuşlar neden susmuş, ötmüyor?"

Yalnız mı? O anneannesinin kendini çok yalnız hissettiğini düşünmüştü hep. Ne diyeceğini bilemedi.

"Biri beklediğin sözü söylemez. Seni mutsuz eder. Oturur kukumav kuşu gibi ne kadar yalnız olduğunu düşünürsün."

Şaşkınlıktan Kıymık'ın şapkası havaya fırladı.

"Gel, bak yavrum... Ne göstereceğim sana?"

Bayan Körpegül onu yatak odasına götürdü. Eski bir dolabının kapağını açtı. Dolabın rafları tıklım tıklımdı. Boyalar, kumaş parçaları, müzik aletleri, tahta kutular, masklar ve bir sürü ıvır zıvır vardı.

"Bunları dedenle çıktığımız yurtdışı gezilerinden getirmiştik. Biliyorsun, deden denizciydi. Beni evde bırakmaya gönlü razı olmaz, uzak gezilere yanında götürürdü. O zamanlar şimdiki gibi değildim tabii. Düşünemeyeceğin kadar enerjiktim. İlginç müzik aletlerine merak sarmıştım. Gittiğimiz yörelere özgü müzik aletlerini satın alır, valizime atardım. Bak, bak... şu boyalara... hepsi doğal boyalar... bitkilerden elde edilmiş. Şu rengârenk boylarla ne güzel baskılar yapmıştım! Son birkaç yıldır bu dolabın kapağını açmadım. Yakınlarımı birer ikişer kaybedince yaşama sevincim kalmadı. Ama bugün bir mucize oldu. Biri bana, daha doğrusu dedene bir mektup yolladı. Bu mektup önümde bir ışık yaktı. Yaşama anlam vermenin yaratmaktan geçtiğini anımsadım yeniden. Yaratmaya başlarsam hayal de kurabileceğime inanıyorum. Ah, bir bilsen... Üç yıldır hiç düş görmedim, hayal kurmadım ben."

"Hiç mi? Bense her gece en az beş on düş görürüm. Uyanıkken kurduğum hayaller de ayrı."

Anneannesi eteklerini iki ucundan tuttu ve bir balerin gibi tek ayağının üstünde dönmeye başladı. Kıymık gözlerine inanamıyordu.

"Artık sıkılmaya paydos. Daha bende çok iş var!"

Anneannesi kahkahalarla gülerken, Kıymık dolaptaki müzik aletlerinden birine usulca dokundu.

"Ne güzel," dedi. "Cilalı."

Kıymık, müzik aletlerini büyücülerin yaptığını sanır. Büyücü işi olmasa sıradan bir borudan nasıl onca ses çıkar?

Anneannesi,

"Onun adı Sicu," dedi. "Bolivya yerlilerinin kullandığı bir müzik aleti."

"Bolivyalı büyücüler mi yapmış bunu? Çalabilir miyim? Nasıl çalınıyor?"

"Üfleyerek. Hadi, çekinme, dene. Bakalım ses çıkarabilecek misin?"

Kıymık deliklerden sadece birini üfledi. Anneannesi sevinçle alkışladı.

"Harika! Senin olsun, ister misin?"

Bu soruya hayır diyebilir miydi? Tabii ki,

"Evet," dedi. "Çok sevdim."

"Kendi kendine çalmaya çalışırsın. Sıkılmazsın belki."

Kıymık birkaç dakikadan beri sıkılmıyordu ki! Baldudak'a kızgınlığı da sabun köpüğü gibi dağılıp gitmişti.

Müzik aletinin deliklerine üflerken yeni bir şey öğrenmişti; Sicu'nun her bir kanalından farklı bir ses çıkıyordu. Farklı sesleri farklı insanlara benzetti Kıymık.

"Ayrı ayrı kanalları üflererek, yani ince ve kalın sesleri bir araya getirerek güzel bir melodi çalabiliyorsun. Anneannemle ben, iki farklı ses, bugün neşeli bir şarkı çaldık. Yarın belki ben Baldudak'la güzel bir şarkı çalarım. Neden olmasın?"

İçi içine sığmıyor Kıymık'ın.

Yüreğindeki buz çözülmüş, kuşlar şarkı söylemeye başlamıştı.

* * *

O akşam Kıymık kendini çok mutlu hissetti. Sicu ile bir süre oyalandı. Notalar onu kanatlarına oturtular, yıldızlara doğru yolculuğa çıkardılar. Yüreğinde cıvı cıvı bir melodi çalıyor, tül den giysiler giymiş, küçük balerinler dans ediyordu.

"Ah, Baldudak da şimdi yanımda olsaydı! Onu çok ama çok özledim bu gece... Ah, ne olur bir görsem! Pencerenin önünden geçse... Bir mucize olsa. Bir iyilik perisi gırtlığıma sihirli toz serpse. Sicu'm ile birdenbire çok güzel bir sevda şarkısı çalmayı başarsam. Baldudak pencerenin altında dursa, şarkımı dinlese. Bana bir öpücük yollasa. 'Seni kırdığıma üzüldüm,' dese. 'Sinemanın önünde bekle beni,' dese. Ahhhh!"

Pencereden sokağa baka baka bu mucizenin gerçekleşmesini bekledi. Baldudak ortalıkta görünmüyordu.

Olsun, gene de üzülmedi. Neden üzülün? Hayal kurmaktan çok hoşlanıyor artık. Hayal kurmadan başarıya ulaşamayacağını biliyor çünkü. Eee... Masaldaki düş satıcısı kız yalan söyleyecek değil ya.

Hava iyice karardıktan sonra kendine engel olamadı, dışarı çıktı. Ayakları onu Baldudak'ın evinin önüne getirdi. Perdede oynayan karartılara, evin duvarlarına sevgiyle baktı. Şu anda kendisi Baldudak'ı göremiyordu, ama perdelerle duvarlar onu hem koruyor, hem de seyrediyorlardı.

"Ah, keşke ben de odasının perdesi olsaydım şimdi," diye iç geçirdi.

Eve döndüğünde aynanın karşısına geçti. Gözlerinin içine dikkatli dikkatli baktı. Gözbebeklerinin derinliklerinde yeşil, sarı yıldızlar çakıyordu. Kendi kendine konuşmaya başladı:

"Baldudak kimbilir Kıymık'ı nasıl görüyor? Şöyle mi: Doğa, güzelliklerini Kıymık için cömertçe harcamış. Yıldızlar tozlarını vermiş, gözbebekleri ışı ışı parlamış. Güneş kızıllığıyla yıkamış saçlarını."

Aynadaki görüntüsüne sıcak bir öpücük kondurdu.

Baldudak'in "seni seviyorum" diyen sesi doldurdu kulaklarını.

Yatmadan önce televizyon seyreden anneannesinin dizlerinin dibinde oturdu. Filmdeki erkek, kadına, "Sen neredeyse ben de hep orada olacağım. Seninle her türlü çılgınlığı yapmaya hazırım. Aynı denizde bir ömür birlikte kulaç atalım..." gibi sözler söylüyordu.

"Ah, bu gösterişli sözlerden birini ben de Baldudak'a söyleyebilsem..."

O gece yatağında Kral'ı düşündü. Kral gibi yakın bir dosta ihtiyacı vardı. Duygularını açabileceği, ara sıra görüşünü alacağı yakın bir dosta.

Kral'ı gördüğü tavanın loş köşesinde ısrarla tacının parıltısını aradı, göremedi.

Gözlerini kapadı. Üçe kadar sayacağım, Kral diye biri varsa gelecek, dedi. Biiir, iiki, üüüç...

"Belki de Kral diye biri yok. Benim gördüğüm bir hayaletti," dedi ve derin bir uykuya daldı.

Ertesi gün Kıymık, anneannesinin melodik sesiyle uyandı.-

"Kıymıık! Günaaydın!"

Gözlerini açtığı anda anneannesinin mavi kimonosundaki kırmızı yeşil kuşlar cıvıdayarak onu selamladılar.

Kıymık bu eve geldiğinden beri ilk kez sevinçle kalktı yatağından. Kendini oldukça dinlenmiş ve sağlıklı hissediyordu.

Kahvaltıda anneannesine,

"Biliyor musun anneanne," dedi, "dünyada yalnız değilim sanki."

Anneanesi,

"Elbette yalnız değilsin," dedi. "Ben de yalnız değilim.

Sevdiğim bir torunum var."

O sabah Kıymık'ın gözüne her şey çok güzel gözüktü. Kahvaltı masası, rafadan yumurta, bulutun arkasından gülümseyen güneş, sararmış kestane yaprakları, anneannesinin gözleri... Bulutlardaki terzi de ilgilendirmiyordu onu. İsterse her geceye, günden iki dakika bile ekleyebilirdi. Vız gelirdi artık. Dilekçeler zincirini çöpe atabilirdi.

Okulda da onu üzecek hiçbir şey olmadı o gün. Sözlüye kalkmadı, matematikten "iyi" aldı. Öğretmeni yakasına taktığı pembe papyona ses çıkarmadı. Hatta Fırgöz, ilk kez, babasının Almanya'dan getirdiği boyalarla resim yapmasına izin verdi.

Her gün bir yığın aksilik olurdu oysa. Sihirli bir el, günü hiç yara almadan geçirmesini mi sağlıyordu yoksa?

Günün en yüz güldüren davranışını Baldudak yaptı. Okuldan çıkarken Baldudak ağzındaki çikletin balonunu Kıymık'ın yanağına değene kadar şişirdi.

Kıymık çiklet yapışmasın diye geri çekilince de, balonu yuttu.

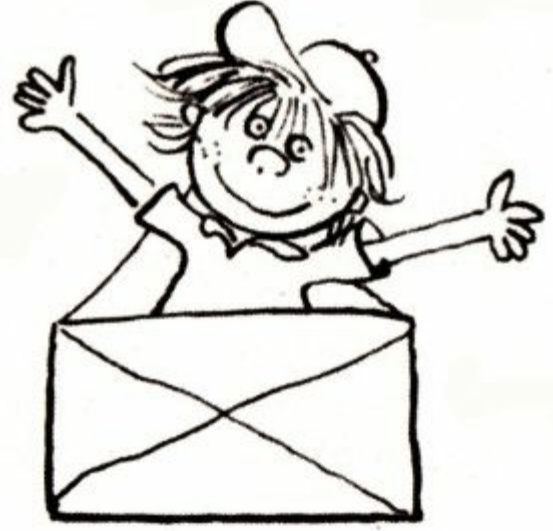
"Cumartesi 12.00 matinesine gidebiliriz," dedi.

Kıymık kulaklarına inanamamıştı.

"O halde 11,30'da Çamlık Sineması'nın önünde buluşalım."

Sesinin titrediği, yüzünün kızardığı anlaşılmasın diye de arkasını dönüp hemen uzaklaştı yanından.

"Seninle okyanusta bir ömür kulaç atmak isterim," dediğini ise kendi bile zor duydu.

Hayali gerçeğe mişti. Sevinçten yerinden duramıyordu.

En tenha sokaklardan birine girdi. Kaldırıma oturdu. Çantasından günlüğünü çıkardı. Günlük'te Baldudak'tan söz ettiği sayfalar sevgi sözleri, öpücüklerle doluydu. Sayfaları çevirdi, sözleri ve öpücükleri gökyüzüne üfledi. Kral'a ve düş satıcısı kıza daha başka nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu.

* * *

Öğle vakti Kıymık, Bay Tırtır'ı müzik dinlerken buldu. Radyosunun sesini neredeyse sonuna kadar açmıştı. Sandalyesini masanın önüne çekmiş, hem kendi kendine konuşuyor, hem de önündeki kâğıda alelacele bir şeyler yazıyordu. Buruşturulup atılmış bir sürü kâğıt vardı yerde.

Müziğin sesinden çocuğun içeri girdiğini duymadı. Öyle keyifle çalışıyordu ki, Kıymık da adamın rahatını kaçırmak istemedi. Kapının yanındaki su bidonunun üstünde oturdu. Avrupa ülkelerinin başkentlerini içinden geçirmeye başladı. Bugün derste ezberletmişti öğretmen. Unutmak istemiyordu.

Tırtır, yazdıklarını yüksek sesle okurken gözü birden Kıymık'a takıldı ve kahkahayı bastı.

"'Delirmiş bu adam,' diyorsun içinden, değil mi? Saatlerdir şiir yazmaya çalışıyorum. Yazdıklarımın hepsi çöpe atılacak cinsten. Hiçbiri şiir değil. Oysa bu müzik şair ruhlu birine ne güzel şiirler yazdırır!"

Kıymık, müziğin güzel mi kötü mü olduğu konusunda bir yorum yapmak istemedi. Klasik müzikten hoşlanmıyordu. O rock müzik seviyordu.

"Borodin'in Poloveç dansları," dedi Bay Tırtır, "insan dinlerken nerelere gitmiyor ki? Dinle, bak... Neşeli bir köy düğününde hissetmiyor musun kendini?"

"Nee? Yoo..."

Kıymık can kulağıyla müziği dinledi. Ama müzik onu ne köy düğününe, ne de kiraz toplama şenliklerine götürüvermişti. Gözkapaklarının kapandığını, uykuya doğru sürüklendiğini hissetmişti yalnız.

Neyse ki, parça kısa sürmüş, radyo başka bir melodiye geçmişti.

"Hah, bunu sevdim işte! Neşeli, insanın kanını kaynatan bir melodi!"

Bay Tırtır gözlerini kapamış, müziğin ritmiyle başını sağa sola sallıyordu.

"Bak, duyuyor musun? Bir karabatak suya dalıyor."

Kıymık telaşla çevresine bakındı. Yerde yarısı suyla dolu duran leğenin üstündeki havluyu kaldırdı.

"Göremiyorum," dedi.

Bay Tırtır, Kıymık'ın hareketlerini karnını tuta tuta gülerken izliyordu.

"Leğene, masanın altına, dolaplara bakıp durma. Karabatak burada değil! Müziğin içinde. Bir bilsen, müziğin içinde nice olaylar saklanır. Hepsini değil, kendine en yakın bulduğunu duyarsın. Müziğin sesi insana resim çizdirir, resim! Ben yalnızca karabatakların sesini mi duyuyorum şimdi? Yoo... Denizin, ağaçların fisiltısını, suyun gülümseyişini de duyuyorum."

"Himmm!" dedi Kıymık. "Karabatak mı? O nedir?"

"Bir kuş. Bir deniz kuşu. Sana anlatmamış mıydım? Ben balıkçılık yapardım bir zamanlar... Balıkçılar denizde yapayalnızdırlar. Arkadaşlık edecek kimseleri yoktur. Kuşlarla avuturlar kendilerini. Güçlü arkadaşlıklar kurarlar. Karabataklar da bunlardan biridir."

"Himmm... Ben balıkçıları yalnızca martılarla arkadaş olur sanırdım. Şeeyy... Müzik konusunda bilmek isteğim çok şey olacak artık," dedi Kıymık.

Çantasından anneannesinin verdiği müzik aletini, yani Sicu'yu çıkardı.

"Çünkü artık bir müzik aletim var. Bunu anneannem verdi. Adı Sicu! Ondan hoş sesler çıkarmak istiyorum."

Bay Tırtır, Sicu'yu Kıymık'ın elinden aldı. Deliklerine daha ilk üfleyişte kulağı okşayan sesler çıkarmaya başlamıştı. Birkaç dakika sonra ise "Kekliği düz ovada avlarlar" türküsünü ufak tefek aksaklıklarla çalmayı becermişti.

"Aaaa! Harika! Siz bu aleti daha önce çalıyor muydunuz?"

"Hayır. Ama müzikle ilgilenmek hoşuma gider. Küçük dostum, insanların yüreklerine en kolay neyle ulaşabilirsin, biliyor musun?"

"I-lh!"

"Ne sözle, ne gösterişle. Müzikle."

Kıymık'ın gözlerine Baldudak'ın tombul yüzü yerleşti. Yüreğindeki kuş ise,

"Yippiuuu! Sicu, Baldudak'ın yüreğine girmemi kolaylaştıracak öyleyse!" diye bağırmaya başladı.

Yüzüne gülümseyen bir güneş oturmuştu. Kendini radyodan gelen müziğin akışına bıraktı.

Müzik eşliğinde Baldudak'la ikisi el ele kırlarda koşuştular. Kelebekleri kovaladılar. Bir yelkenliye binip batan güneşe doğru yol aldılar. Hava kararınca ateşböceklerinin dansını seyrettiler.

Bay Tırtır,

"Dalıp gittin derinlere," demese kendine zor gelirdi. "Getir kitabı da oku biraz, bakalım."

Kıymık on birinci sayfayı henüz bitirmişti ki, kapı tıkırdadı. İkisi de soluklarını tutup kapıya doğru baktılar. Bay Güleryüz'dü kapıdaki.

"Merhaba, Bay Tırtır. Bugün nasılsınız?"

"Fena değil."

Postacı yerdeki buruşturulmuş kâğıtlara baktı:

"Şiir için uygun bir gün değil galiba?"

"Eh... öyle... Henüz şiir için uygun günüm gelmedi. Şiir yazmayı denemekten vazgeçsem iyi olacak."

"Yoo... Hemen pes etmeyin, canım."

"Fatura mı getirdin?"

"Hayır. Bir mektubunuz var."

"Bana değildir. 72 yaşındaki adama kim mektup yazar? Bizim oğlanadır."

"Değil, size."

Tırtır, Kıymık'tan gözlüğünü istedi. Zarfı, üstündeki yazıyı inceledi.

Kıymık'a,

"Kitabı bırak da şu mektubu aç," dedi. "Bakalım kimden gelmiş? Adres doğru ama pulu bayağı eski."

Postada geciken mektuplardan biri galiba."

Kıymık mektubu açarken postacı da eliyle hoşçakalın işareti yaparak dışarı çıkmıştı.

"Aaaa! Bir masal bu! Anneanneme de geçen hafta bir masal-mektup geldi. Hımmmm! Zarfı pasta kokuyor. Anneanneme gelen de böyle kokuyordu."

"Oku bakalım. Nasıl bir masalmış bu?"

Balıkçının Masalı

Küçük bir deniz kasabasında derme çatma bir kulübede yaşayan, iri gövdeli mutlu bir balıkçı varmış. Balıkçı her sabah gün ağarmadan balığa çıkar, Öğle olmadan deniz kıyısındaki kulübesine dönermiş. Balıkları cinslerine göre ayırır, kasabanın meydanına satmaya götürürmüş. Kasabalılar onun geliş saatini bilirler, o saatte, her gün sepetini koyduğu yerde toplanırlarmış. Günün balıklarını on-on beş dakika içinde bitirmiş balıkçı. Geri dönmeden önce meydandaki kahvede oturur, masadan masaya laf atarak kasabalılarla sohbet edermiş. Her lafin ardından neşeli bir kahkaha patlatırmış. Gerdanı göbeği hop hop hoplarmış o gülerken.

Dönüşte peşine kedilerle çocuklar takılırlarmış. Eve kadar takip ederlermiş onu. Balıkçı çocukları eğlendirmek için şakalar yapar, katıla katıla güldürürmüş. Eve geldiğinde kendini hemen şezlonguna atar horul horul uyuyup günün yorgunluğunu çıkarmak istermiş. Kediler kucağına uzanır, giysilerine sinmiş balık kokusunu içlerine çeke çeke uyuklarmış. Sinekler yağlı saçlarında vızır vızır vızırdanır, sakalar omuzlarında ötüşürlermiş. Çocuklarsa bir öykü dinlemeden balıkçının yanından ayrılmazlarmış.

Balıkçı öykü anlatırken bir yandan da uyuklarmış. Bir gözü açık, bir gözü kapalı anlatırmış öyküsünü. Çocuklar en çok "Kertenkelenin Öyküsü"nü severlermiş. Çocukları başından savıp rahatça uyumak istediğinde,

"Size 'Kertenkelenin Öyküsü'nü anlatayım, beni yalnız bırakın," dermiş.

Çocuklar kertenkele sözünü duyar duymaz, çığlıklar atarak balıkçının çevresinde dönerler, sonra da öyküyü dinlemek için her biri kendi pozunu almış.

Çocuklar gitse de sinekler, kuşlar, kediler ayrılmazmış yanı başından. Sinekler vızıldamaya, kuşlar ötüşmeye devam edermiş. Balığa doyan kediler de balıkçının boynunda, başının üstünde, göbeğinde, dizlerinde mışıl mışıl uyuklarmış.

Balıkçı akşamüstleri günbatımına yakın içkisinden ilk yudumu aldıktan sonra, karşı kıyıda yaşadığını hayal ettiği sevgilisine kaldırmış kadehini. Her akşam bir mektup yazar, bir akşam önce içtiği içkinin şişesine kor, denize bırakırmış. Balıkçı, karşı kıyadaki aslında var olmayan bir sevgiliye gönderirmiş mektupları.

Neler yaptığını, öykülerini, düşlerini anlatmış. En güzel sevda sözlerini sıralamış. Mektuplar kimseye ulaşmadığı için yanıtı da gelmezmiş. Zaten balıkçının da yanıt manıt beklediği yokmuş.

"Mektuplarımın yanıtız kalması bir bakıma iyi," dermiş. "Yanıt gelir, büyü bozulur, bakarsın."

Bir sabah her zamankinden geç uyanmış balıkçı. Güneşin ışıkları güçbela açmış gözkapaklarını.

"Geç kaldım," demiş. "Bu saatte balık olmaz denizde."

Gömleğini, pantolonunu çıkarmış, şezlonga uzanmış.

"Bugün benim tatil günüm. Ne balık tutacağım, ne kasabaya ineceğim, ne kimseye öykü anlatacağım, ne de mektup yazacağım. Ha, şöyle yan gelip yatacağım."

Öğleye doğru balıkçının derme çatma iskelesine bir tekne yanaşmış. Gösterişli, kocaman bir tekneymiş bu. İçinde üçü kadın, ikisi erkek beş kişi varmış. Kadınlardan biri balıkçıya el sallamış. Balıkçı ne yapacağını şaşırılmış önce. Sonra o da ağır ağır kaldırmış elini, bir sağa bir sola götürmüştü.

Aynı kadın,

"Balık var mı, balıkçı?" diye sormuş.

Balıkçı, kem küm etmiş, bu güzel kadına olumsuz yanıt vermek pek işine gelmese de,

"Her gün taze balığım olur. Ama bugün balığa çıkmadım," deyivermiş. "Yarın kısmetse olur."

O gün ve gece kadının kendisiyle konuşurken dalga dalga saçlarını savuruşu balıkçının gözünün önünden gitmemiş. Sabah erkenden kalkıp balığa çıkmış. Kovanı ağzına kadar balıkla doldurmuş.

Her sabah indiği kasabaya o sabah inmemiş. Sandığında duran yıllardır giymediği, en son kardeşinin düğünü için aldığı takım elbisesini giymiş. Sandalyesine oturmuş, teknenin gelmesini beklemiş.

Tekne öğleye doğru gelmiş. Kadın teknenin baş tarafında mayosuyla oturuyormuş. Teknedekilerden biri, kızıl kıvrıkcık saçlı adam,

"Balıkçı, balıklar hazır mı?" diye bağırmış.

Kadın, balıkçıya gülerek bakıyormuş. Balıkçı üstündeki kılığın ütüsüz oluşundan utanarak başını eğmiş. Balık kovanı adama değil, kadına doğru uzatmış,

"Sizin için," demiş, titrek bir sesle.

Tekne uzaklaşmış. Kadın el sallamış balıkçıya.

Balıkçı avuçlarının içinde hapsedtiği öpücüğünü üfleyerek göndermiş peşinden.

Aynı günlerde karşı kıyıda hiç beklenmedik bir olay yaşanıyormuş. Balıkçının her gün gönderdiği şişeler komşu adanın arkasında bir koyda toplanıyormuş. Adanın güzel kızlarından Rina, kekik toplarken farkında olmadan kimsenin uğramadığı bu ıssız bölgeye gelmiş. Tepedeyken kıyıya vuran şişelerden yansıyan ışık gözünü almış. Kız koşar adım kıyıya inmiş, şişe yığınının şaşkın şaşkın bakmış. Her birini teker teker açmış, içlerindeki mektupları okumuş. Okudukça mektupları yazan ince ruhlu adama âşık olduğunu hissetmiş.

"Dünyada böyle biri varsa, gider onu bulurum. Ölene kadar da yanından ayrılmam," demiş.

Rina'nın gözüne geceler boyu uyku girmemiş. Mektupları defalarca okumuş. Her gün arka koya inip yeni bir mektup gelip gelmediğine bakmış.

Balıkçının başında kavak yelleri esmeye başladığından beri hayal sevgilisine mektup yazmayı bırakmışmış. Dalgalı saçlı kadın süslüyormuş hayallerini artık.

Tekne üçüncü kez balıkçıya uğrayıp balık aldıktan sonra bir daha denizde gözükmemiş. Balıkçı sabahları avladığı balığı meydana götürüp satmıyor, tekne gelirse diye yanında alıkoyuyormuş. Kimse gelmeyince de balığı kedilere ikram ediyormuş.

Kasabaya alışveriş etmek için bile gitmez olmuş.

"Ya tam ben alışverişteyken dalgalı saçlı kadın gelir de balık isterse ne yaparım?" diye düşündüğünden, kulübesinin önünden bir dakika bile ayrılmıyormuş. Her sabah balıktan döndükten sonra tıraş oluyor,

yatağının altına koyarak ütlediği takım elbisesini giyiyor, sandıktan çıkardığı parfümünü sıkıyor, saçlarını tarıyor, gönlünün prensesini bekliyormuş. Balıkçının yağlı ve ter kokan saçlarına alışıktı sinekler ve kuşlar, parfüm kokusuna dayanamıyor, balıkçının çevresinde dolaşmıyorlarmış artık. Kedileri de elbisesi kirlenmesin diye yanından uzak tutuyormuş.

Balıkçı eski neşesini, sevimliliğini kaybetmiş. Kasabalı hal hatır sormak için kapısını çaldığında onun somurtkan, aksi yüzüyle karşılaşıyormuş.

Rina ise mektupların ardı arkasının kesildiğini görünce derin kederlere gömülmüş. Bir sabah ansızın karşı kasabaya gitmeye karar vermiş.

"Yaşam rastlantılar zinciridir, belki mektubu yazan balıkçıyı bulurum," diye düşünmüş.

Kasabaya geldiğinde önüne çıkan bir ayakkabı boyacısı çocuğa,

"Balıkçılar neredeler?" diye sormuş.

Ayakkabı boyacısı,

"Bu kasabada herkes az çok balıkçıdır, ama en kral balıkçı kasabanın dışındaki kulübede yaşar," demiş.

"Nasıl biridir bu balıkçı?" diye sormuş peşinden.

"Çok iyidir. Bu günlerde başında bir dert var, ama nedir anlayamadık. Sinirleri oldukça bozuk" demiş.

O balıkçının aradığı kişi olduğu kızın içine doğmuş. Sevinçle kasabanın dışına, çocuğun eliyle işaret ettiği yöne doğru yürümeye başlamış.

Kulübenin önüne geldiğinde takım elbiseli bir adamın uzaklara doğru baktığını görmüş.

"Burada bir balıkçı varmış," diye seslenmiş, "Nerede bulabilirim onu?"

Balıkçı,

"Benden başka balıkçı yok buralarda," demiş.

Kız,

"O halde aradığım sensin," demiş. "Şişeyle gönderdiğin mektuplarını okudum. Seni tanımak istedim."

"Yaa," demiş balıkçı. "Sen mi aldın mektuplarımı?"

Kız utanarak bakmış balıkçıya.

"Mektupları bana yazmadığını biliyorum. Ama, yazdığın kişinin eline geçmemiş. Babam eski bir gemiciydi. 'Bir gün denizde şişe içinde bir mektup bulursan mektup senindir,' demişti."

Balıkçı kızın bol giysileri içinde kaybolmuş zayıf bedenine şöyle bir bakmış,

"Dalgalı saçlı yosmayı görmeseydim aradığım sensin deyip boynuna atılırdım. Ama ne yazık ki kalbim yosmanın kızıl saçlarına demirli," demiş içinden.

Rina, balıkçının bakışlarından kendisinden hoşlanmadığını sezmiş. Mektupları yazdığı kadını delicesine sevdiğini anlamış.

Kendini zavallı ve gösterişsiz hisseden kız, çaresiz karşı kıyıdaki köyüne dönmüş. Köyünde balıkçının mektuplarını okudukça balıkçıya özlemi her gün daha da artmış. Bir gün baştan ayağa değişip balıkçının karşısına çıkmak istemiş. Dediğini de yapmış, saçlarını dalga dalga sarmış, ipek bir elbise giymiş, motora binip balıkçının kulübesinin önünde tur atmaya başlamış. Balıkçı toza bulanmış takım elbisesi üstünde bezgin bakışlarla denizden gelecek tekneyi beklerken, kızı görüp afallamış.

"Geldi," demiş. "Döndü sonunda."

Kıza coşkuyla el sallamış,

"Kandırdım onu," demiş içinden. "Saçlarımla, yapay giysilerimle. Keramet görünüşteymiş demek."

Motorunu balıkçının iskelesine yanaştırmış.

"Balık var mı balıkçı?" demiş, ses tonunu değiştirerek.

Balıkçı o sabah tuttuğu taptaze balıkları önüne sürmüştü. Sonra da kızı kulübesinin önündeki çardağa çay

içmeye davet etmiş. Rina sevinçle inmiş motordan.

O gün hava kararana kadar denizi seyredip konuşmuşlar. Hava kararıp ay çıkınca kız dönmek istemiş. Dönerken yüreğinde tatlı bir heyecan varmış.

Balıkçı, peşinden,

"Sabaha gene gel. Bekleyeceğim seni," demiş.

Kız, balıkçının kendisini sevdiği kadına benzettiği için yüreğini açtığını anlamış.

"Köylü kızı Rina olarak gitseydim yanına, benimle hiç ilgilenmeyecekti. Bu oyunu sürdürüp bir süre güzel günler geçirebilirim. Ama kandırma üzerine kurulan ilişkilerin sonu acıdır," diye düşünmüş.

Kız ertesi günkü randevuya sırf bu nedenle gelmemiş. Oysa balıkçı, kızın beklediği kadın olmadığını ilk bakışta anlamışmış. Saçının dalgalarından gözüne yansıyan ışık kızla ilişki kurmasını sağlamış, ama konuştuğu kızın yüreğini, düşlerini, sevgi dolu davranışlarını da sevmiş.

Günlerce bekleyip kızın gelmediğini görünce teknesiyle karşı kıyıya geçmiş. Bütün gün köyü adım adım dolaşıp kızı bulmuş.

O günden sonra balıkçı, Rina'dan ayrılmamış. Birlikte mutlu bir yaşam kurmuşlar.

"Şanslısınız! Sizin masalınız da çok güzel. Anneanneminki de güzeldi."

"Vay, be! Bizi başka bir dünyaya götürdü. Hem de yabancı olmadığı bir dünyaya... Bugünlük bu kadar yeter, küçük arkadaş. Bu masalın üstüne başka bir şey okunmaz, değil mi? Ne tuhaf! Benim için yazılmış sanki. Biraz yalnız kalıp düşünsem..."

Kıymık da düşünmek istiyor.

"Heey... Baldudak'a şişeyle mektup göndersem nasıl olur? Çıldırır mı? Yoksa göbeğini hoplata hoplata güler mi? Ya şişeyi Baldudak yerine Arapsaç alırsa... Bırr..."

Bayan Körpegül mor-sarı lalelerle süslü bir giysi giymiş, pencerenin önünde Kıymık'ı bekliyordu.

"Denizci kocamı beklerken duyduğum heyecanla torunumu bekliyorum şimdi."

Köşeden Kıymık'ın çantasının burnunu görünce aşağı inip kapıyı açtı.

"Hoş geldin, küçük kuşum!"

Sesi derenin sesi gibi çağlıyordu. Kıymık anneannesine sarıldı, yanaklarından öptü.

Masada nar gibi kızarmış bir tavuk vardı. Havuç, domates, biber ve bezelyelerle süslenmişti hem de.

Kıymık sofraya otururken anneanesi neşeyle bağırdı:

"Ne değişiklik var burada?"

Ne değişiklik yok ki! Her şey değişmiş. Anneannesinin giysisi, yemekler masanın düzenlenişi, terlikler. Ama Kıymık içlerinden o an için en çekici gelenini seçti:

"Kızarmış tavuk!"

"Bilemedin," dedi anneanne. "Masanın örtüsüne bak!"

İlk bakışta gözüne çarpmıştı masadaki ilginç örtü. Örtü sarıydı, üzerine mor boyayla horoz baskıları yapılmıştı. Masanın iç karartan grimsi, bej örtüsü nereye gitmişse gitmiş, yerine bu göz alıcı örtü gelmişti.

"Yeni mi aldın?" diye sordu Kıymık.

"Alır mıyım? Ben yaptım. Daha doğrusu boyadım. Rengi griye kaçmış, eski, beyaz örtüyü önce sarıya boyadım. Sonra da üstüne mor boyayla baskılar yaptım. Nasıl, güzel olmuş mu?"

"Harika olmuş, anneanne! Sen ne yeteneklisin!"

Kıymık, anneannesinin yanığına ıslak bir öpücük kondurdu.

Anneanesi yerinde duramıyordu. İçeriden bir top kumaş kucaklayıp getirdi.

"Bak, bunu bu sabah seçtim. Senin arkandan ben de çıktım. Yeni Mallar Kumaş Mağazasından bu topu aldım. Baskılı örtülerden üretip el işleri pazarında satacağım. Nasıl fikrim?"

"Olağanüstüsün anneanne. Demek koca topu tek başına taşıdın."

Anneanesi, Kıymık'ın kulağına doğru eğildi.

"Şiişt... Pazardan kazandığım paralarla hafta sonları sinemaya gideriz."

"Sinemaya mı?"

Sinema lafı Kıymık'm neşesini kaçırmıştı. O sinemaya Baldudak'la gitmek istiyordu.

Kafasını çabucak topladı ama.

"Dert mi? Her problemin çözümü vardır," diye düşündü. "Cumartesileri Baldudak'la, pazar anneannemle sinemaya giderim, olur, biter."

* * *

Anneanesi o günden sonra da Kıymık'ı şaşırtmaya devam etti. Bir gün, Kıymık'a tığdan bir kasket ördü. Bir başka gün baskı yaptığı kumaşlardan bir gömlek dikti.

Artık her gün sokağa çıkıyor. En az bir saat yürüyüş yapıyor. Kumaş mağazalarından "işe yarar" kumaşlar alıyor.

"Yürüyüş bacaklarıma iyi geldi. Yürüdükçe ağrılarım azalıyor," diyor.

Kıymık eskisi gibi eve isteksiz isteksiz değil, koşturarak geliyor. Anneannesinin hazırladığı her sürpriz heyecanına heyecan katıyor.

"Masal deyip de geçmemeli. Bir masal insanı nasıl da değiştiriyor!"

Kıymık, anneannesindeki değişiklik için Kral'a teşekkür etmek istiyor, ama o günden beri Kral'ı hiç göremedi. Her gece yatmadan önce Kral'ın çıktığı köşeye umutla bakıyor.

"Kral! Kral!" diye fısıldıyor.

Kral'dan ne ses var ne soluk.

"Kral belki de onu iteleyerek geri göndermemden alındı. Bir daha dönmeyecek."

* * *

Kıymık bir gün anneannesini kapının önünde açtığı tezgâhın başında otururken buldu. Anneanesi kumaşlardan desen desen, boy boy örtüler üretmiş, satışa çıkarmıştı. Doğrusu ya Kıymık anneannesinden bu kadarını beklemiyordu. Düpedüz Don Kışotluktu bu! Kıymık hep Don Kışotvari bir akrabası olsun isterdi. Olmuştu işte. Hep yanında kalacağım, dercesine sevgiyle kucakladı anneannesini.

"Ne parlak bir fikir bu! Ah! Hep böyle bir tezgâh isterdim. Anneanne, sen evde otur, satışı ben yapayım."

"Olmaz, yavrum. Ben müşterilere senden daha iyi fikir veririm."

"Merak etme. Benim de çenem kuvvetlidir. Aaa! Anneanneciğim, sen üşümüyor musun? Üstündeki incecik. Eve git, hadi. Üşütüp hasta olursan ne yaparız? Ben satarım örtüleri."

Anneanne içeri girmeye niyetli gözüküyordu.

"Asıl sen içeri git. Yemeğini ye. Yemeğin hazır," dedi.

Kıymık, anneannesinin soğukta üşütüp hasta olacağından korkmuştu.

Eve girdi. Askılıktan deve tüyü paltosunu alıp getirdi, anneannesinin omuzlarına koydu.

Sonra mutfakta bir solukta yemeğini yiyip geri döndü. Kumaşlara, kâğıt parçalarına yazıp birbirine eklediği dilekçe zincirini kullanacak bir yer bulmuştu sonunda. Artık gökyüzündeki terziyle uğraşmaktan vazgeçti nasıl olsa.

"En sevdiğim şeylerden biri de tezgâh süslemektir," diyerek bu upuzun zinciri tezgâhın etrafına birkaç sıra halinde sardı. Aralarına fil, domuz, kedi, kamyon gibi oyuncaklar sokuşturdu. Beş adım geriden tezgâha baktı.

"Mahallenin en gösterişli tezgâhı senin anneanne!" diye bağırdı.

Tezgâh gelen geçenin ilgisini çekiyordu. Alışveriş yapmasalar bile çeşitlere bakıyorlar, fiyat soruyorlardı. Sadece Bayan Körpegül'le sohbet etmeye gelenler bile vardı.

Bayan Körpegül ilk birkaç saat içinde hiç mal satamayınca fiyatlarını yarı yarıya düşürdü. Hatta alıcı olduğunu umut ettiği Bayan Fırdöndü'ye hatırı sayılır bir indirim daha yaptı. Malı paketlerken de satın aldığı kumaşın Bolivya usulü kumaş baskılama yöntemiyle nasıl üretildiğini tatlı tatlı anlattı. İlk satıştan sonra alışverişe bir canlılık gelmişti. Kadınlardan her biri bir örtüyü kenarından tutmuş, fiyat sormaya başlamıştı.

O gün hava kararmadan tezgâhta sadece bir parça örtü kalmıştı. Bayan Körpegül çok sevinçliydi.

"Yarın bu parayla yeni malzemeler alıp yeni örtüler üreteceğim," dedi.

Kıymık, anneanesi için bir makine icat etmeyi düşündü o gün:

"Düğmesine basınca istediği cins ve renkteki kumaşı verecek bir makine."

* * *

Bay Tırtır'a gelen mektup yaşamına renk katmıştı. "Balıkçının Masalı" sayesinde şiiirlerinin istediği kıvamda olmamasının nedenini bulmuştu.

"Mektupla gelen masal, yaşamımdaki eksikliği gösterdi bana. Aşk yok yaşamımda. Aşık olmadan aşk şiiirleri yazmak mümkün değildir."

Bay Tırtır bu gerçeği keşfetmesine rağmen son günlerde hiç mutlu değildi. Hatta kederli görünüyordu. Kıymık'ın okuduğunu dinleyemiyor, hep baştan almasını, yeniden okumasını istiyordu.

Kıymık üzüntüyle hastalığının ağırlaşacağını düşünüyor, Bay Tırtır'a yardım etmek istiyordu. Ama bunu becerip beceremeyeceğini bilemediğinden sesini çıkarmıyordu.

Bir gün, gene okuduğunu baştan almasını söylediğinde kitabı masanın üstüne koydu ve,

"Canınızın neden sıkıldığını söylemeyecek misiniz?" diye sordu.

Bay Tırtır şaşırarak Kıymık'a baktı. Bakışı, beni anlar mısın sanki, der gibiydi.

"Öfff... Oğlum yüzünden başım dertte," dedi, biraz düşündükten sonra. "Patronuyla tartışmış, işten çıktık. Yeni bir iş bulana kadar epey zaman geçer. Bu kaçınıcı işi! Ah, gözümü kapamadan ne iş yapacağına bir karar verse! Bir yerde üç-beş aydan fazla çalıştığını görmedim. 'Bu iş bana göre değil,' der ayrılır. Kırk yaşına geldi, hâlâ sevebileceği bir iş bulamadı."

Kıymık, başını iki elinin arasına almış.

"Elimden ne gelir?" diye düşünürken, Bay Tırtır son günlerde hep yaptığı gibi,

"Tamam, bugünlük yeter. Gidebilirsin," dedi.

Kıymık oflayıp pofladı;

"Öff... artık Bay Tırtır'a kitap okumaktan zevk almıyorum..."

"Kapıyı çekip giderken şu anda bir mucize olsa, diye geçirdim içimden. Birdenbire gökten balonlar, renkli ışıklar, yıldızlar dökülse... Hepimiz mavi, yeşil, kırmızı ışıklarla yıkansak... Çılgınca dans etsek... Birbirimize sarılıp mutluyuz, desek."

* * *

Hafta sonu Kıymık, Baldudak'la sinemaya gitti. Baldudak sinemanın önünde Kıymık'ı tam yarım saat bekletti. Kıymık, anneanesinin çamaşır makinesinden yeni çıkardığı jean pantolonla, tişörtünü giymişti. Rüzgâr estikçe, giysilerinden çiçek kokusu yayılıyordu. Kıymık, rüzgâr bu güzelim kokuyu götürmeden Baldudak gelse diye çok çırpındı durdu, ama ne fayda! Alis Harikalar Ülkesinde kitabını da yanında getirmişti. Sözde filmde önce Baldudak'a kitaptan söz edecekti.

Baldudak son gong çalmak üzereyken çıkageldi. Koltuğunun altında koskocaman bir kuruyemiş paketi vardı. Film başlar başlamaz paketi açtı. Kıymık'a ikram etmeyi bile unuttu. Filmin başından sonuna kadar

çekirdek, kabuklu fıstık, keçiyoynuzu yedi. Film arasında birkaç kutu meyve suyu içti. Baldudak sinemaya film seyretmekten çok yiyip içmeye gelmişti sanki. Kıymık keçiyoynuzunun kokusundan iğrenmişti. Film boyunca Baldudak'ın dudaklarından topuklarına kadar keçiyoynuzu koktuğunu düşündüğünden ne filmi doğru dürüst seyredebildi, ne de Baldudak yanında oturduğu için heyecanlandı. Canı Alis'ten söz etmek de istemedi. Oysa bütün hafta kitabı bitirmek için ne büyük çaba harcamıştı!

Sinemadan çıkıp eve doğru yürürlerken Baldudak'la konuşmadılar. Kıymık, yol boyunca sınıfın bütün öteki kızlarının, hatta Arapsaçı'nın bile Baldudak'tan güzel ve sevimli olduğunu düşündü. Masaldaki balıkçıya hak veriyordu şimdi: "Yanıt gelir, büyü bozulur," demişti balıkçı. Gerçekten de Baldudak sinemaya gitme önerisine olumlu yanıt vermişti, ama büyü de bozulmuştu.

Sinema bileti, meyve suları derken cebinde hiç para kalmamıştı. Oysa işinden aldığı ilk para ile anneannesine bir demet çiçek götürmeyi ne çok isterdi! Daha çok istediği bir şey de şuydu: yeni icadı uzay koltuğu ile Baldudak'ı gökyüzündeki en küçük yıldızla göndermek.

Günler hızla açıp geçiyor. Hava soğuyor, sık sık yağmur yağıyor. Güneş yüzünü göstermez oldu. Okulda dersler ağırlaştı. Anneannesinin coşkulu, neşeli, heyecanlı hali Kıymık'ın hoşuna gidiyor ve eve artık eskisi gibi değil, koşa koşa geliyor.

Anneanne tezgâhını zenginleştirdi. Örtüden başka, kumaş çanta, ekmek torbası, mutfak önlüğü, pelerin de yapıyor, çorba kâselerine, banyo taburelerine çiçek desenleri boyuyor.

Körpegül'ün ürettikleri yavaş yavaş bütün evlere yayılmaya başladı. Kıymık, anneannesinin enerjisine şaşırıyor.

"Masal enerjisi bu," diyor. "Masal enerjisi dünyanın en bitmez tükenmez enerjisidir."

Bu sözü "buluşlar" defterine kaydetmeyi unutmadı. "Buluşlar" defteri nereden mi çıktı? Kıymık bu defteri yeni tutmaya başladı. Eee... Günün birinde, ünlü olduğunda, biri bu defteri ele geçirirse, Kıymık'ın 11 yaşında nelere kafa yordüğünü görmeli, değil mi? Şiişt... Aramızda kalsın... Kıymık, Baldudak'la diz dize film seyrettiği gün aynı deftere şu sözü yazmış: "Güzel kızlar çok uzaklarda olurlar."

Anneanne erkenden kalkıyor, öğlene kadar aralıksız çalışıyor. Öğleden sonra hava yağmurlu değilse, kapının önüne tezgâhını açıyor.

Bir gün Kıymık eve döndüğünde anneannesinin tezgâhını göremedi. Aklına binbir türlü terslik geldi. Ama en önemlisi anneannesinin hastalanmasıydı.

Çantasını yere bıraktı. Deliler gibi eve koştu. Zile parmağını bastırdı. Hiç çekmeden uzun uzun çaldı.

Neyse ki, anneanne sapsağlam açtı kapıyı.

"Merak ettin, değil mi?" dedi. "Önemli bir şey yok. Sadece belediye memurları geldiler. Evimin önünde tezgâh açamazmışım. Ben de pazar günleri kurulan el işleri pazarından bir yer kiraladım. Artık hafta arası çalışıp mal üreteceğim. Pazarları da satacağım. Böylesi daha iyi olacak."

Kıymık elini yüreğinin üstüne koydu.

"Oh! Durmasına ramak kalmıştı!"

* * *

Bay Tırtır'ın morali gitgide bozuluyor. Kıymıkla iç ferahlatan konuşmalar yapmıyor artık. Somurtuyor, ofluyor, okunanları dinlemiyor ya da uyukluyor. Kıymık'ın kafasını günlerdir aynı soru meşgul ediyor.

Ne yapsam? Çekingenliği bir yana atıp Tırtır'ın oğluyla konuşmayı çok istiyor. Hatta oğlunun yakasına yapışıp,

"Doğru dürüst bir iş bulacaksan bul, yoksa babanı kaybedeceksin," demeyi çok hayal ediyor, ama onu kim dinler ki!

Bir yandan da,

"İş yapmadan para kazanıyorum. Boşuna para veriyor bana," diye kendi kendini yiyor. "Ne doğru dürüst kitap okumama izin veriyor ne de okuduğumu dinliyor."

Kıymık işi bırakmaya karar verdi. Bakalım, nasıl söyleyecek?

Kıymık son gün bahçeye girer girmez Bay Tırtır'ın neşesinin yerinde olduğunu anladı. "Mavi gözlü sarışın kız, gel gidelim adaya biz" şarkısı taa dışarılara taşıyordu.

"Sesi hiç de fena değilmiş. İşler yolunda demek."

Tırtır, Kıymık'ı görünce upuzun bir ıslık çaldı.

"Ooooo... Hoş geldiniz küçük bey. Acıktınız mı? Size zeytin ezmesi sandviç hazırladım," dedi.

Kıymık'a acıktın mı diye sorulur mu? Her zaman açtır Kıymık. Sandviçi gözlerini döndüre döndüre, bir solukta midesine indiriverdi.

"Harika! Sandviğin içine zeytin ezmesi koymak çok iyi bir fikir! Bu tadı hiç unutmayacağım."

Bugün Bay Tırtır'ın içine şakacı bir çocuk gizlenmiş sanki. Her an bir şaka yapacakmış gibi cin cin gülümsüyor. Kıymık'a okuması için Denizci Öyküleri adlı bir kitap verdi. Birinci öyküyü, yani, otuza yakın sayfayı içinden bir denizci şarkısı söyleyerek dinledi. Ne keselim, dedi, ne de oflayıp pofladı. Öykü Kıymık'ın da çok hoşuna gitti. Sevda öykülerine bayılır Kıymık. Bu da yük gemisinde çalışan bir miçonun başından geçen bir sevda öyküsüydü. Miço sevda yüzünden yirmi yıldır çalıştığı gemisini terk ediyor, ama sonunda gemiye geri dönüyor.

Kıymık, günlerden beri ilk kez Bay Tırtır'a kitap okumaktan hoşlandı.

"Oğlu işe girdi galiba, başka türlü morali düzelmezdi. Böyle giderse ben de işi bırakmam."

O sırada Bay Tırtır, Kıymık'ın merakını giderecek açıklamayı yaptı.

"Dün benim oğlana bir mektup geldi. İçinden benimki gibi bir masal çıktı," dedi.

"Tıpkı anneanneminki gibi! Anneanneminkinden bir de kral çıktı, ama yok oldu sonra. Ya kraliçeye ya da 'Sokak Kedileri' müzik grubundan arkadaşlarına rastladı."

"Masal burada. Okumak ister misin? Benim oğlan pek konuşmaz. Sadece bu mektup bana doğruyu, nerede hata yaptığımı gösterdi," dedi. "Pek merak ettim. Oku da dinleyelim."

Kıymık mektubu evirdi çevirdi. Burnuna götürdü.

"Bu da pasta kokuyor. Anneanneminki gibi pulu çok eski. Kıyıda köşede unutulmuş mektuplardan olmalı. Eskiden masallarla yazışmak modaymış galiba."

"Hadi, bırak koklamayı da oku artık!"

Kıymık, "Emanetçi Sava" adlı masalı okumaya koyuldu.

Emanetçi Sava

Ülkenin birinde Sava adında bir adam varmış. Bu adam, yaşadığı kentin Tiyatrolar Sokağı'nın emanetçisiymiş. Müşterileri çoğunlukla oyuncular, balerinler ve müzisyenlermiş. Bunlar kostüm, müzik aleti, evrak çantası ve değerli eşyalarını kullanmadıkları zaman, güvendikleri Sava'ya bırakırlarmış.

Sava bir gözünü çocukken oynadığı bir savaş oyununda kaybetmiş. Savaşlar oyun bile olsa hiçbir işe yaramazlar. Mezar taşlarını artırır, göğsü madalyalarla dolu ama kolu, bacağı, gözü, kulağı olmayan insanlar türetirler.

Sava'nın babası eski bir müzisyenmiş. Çocuklarından birinin müzisyen olmasını çok istemiş. Ama Sava'nın dışında hiçbiri müziğe ilgi duymamış. Sava oldum olası müzik aletlerini çok sevmiş. Tellerinden parmaklarını kaydırmayı, tuşlarına yumuşacık dokunmayı, çocukluğunun tüm oyunlarına yeğlemiş. Altı yaşındayken babası keman çalmayı öğretmiş ona; ama Sava ne kadar istese de babası kadar iyi bir müzisyen olamamış. Bu işin sırrını da bir türlü çözememiş. Emanetçi dükkânını Tiyatrolar Sokağı'nda açmasının nedeni, olabildiğince çeşitli müzik aletiyle haşır neşir olmak içinmiş. Emanetçi yerine müzik aletleri satan bir dükkân da açabilirmiş elbet; ama babasının, "müzik aletlerini kullandıkça ruhunun zenginleştiği" sözü içine öyle işlemiş ki! Emanetçi olarak yaşayan, kullanılan müzik aletlerine rahatça ulaşabiliyormuş şimdi. Kendisine geçici bir süre için bırakılan müzik aletlerini babadan görme yöntemlerle temizleyip parlatıyor, akortlarını yapıyormuş. Vernikleri incelmışleri yeniden vernikliyor, daha iyi ses çıkarmaları için elinden geleni deniyormuş. Dükkâna aletlerini bırakanlar, bakımının da yapılmış olduğunu görünce şaşırıyorlar, Sava'nın sıradan bir emanetçi olmadığını anlıyor, onunla sıcak dostluklar kuruyorlarmış.

Dükkânı açtığı ilk günden beri Sava'nın içinde tuhaf bir duygu varmış. Bir gün kapı açılacak, içeriye özel bir müşteri girecek, Sava'nın yaşamını baştan aşağı değiştirecekmış. Kapıdaki çingırağın her çalışında Sava heyecanla sarsılıyor, içeri gireni günün birinde geleceğini umduğu özel müşterisi sanıyormuş. Günlerini hep umutla geçirdiği için sabahları evden tertemiz çıkıyor, pantolon ve gömleğinin her zaman ütülü olmasına dikkat ediyormuş. Özel müşteriye paspal bir görünümde yakalanmak istemiyormuş.

Günler, aylar, yıllar bu özlemlerle geçip gitmiş. Sava'nın beklediği müşteri bir türlü gelmek bilmemiş. Ufak bir kalp spazmı geçirdiği bir ağustos sabahı dükkânını kapatma kararı almış. Yaşamını değiştirecek müşteri hayallerini bir yana bırakmış, kendi yaşamını kendisi değiştirmeye karar vermiş.

Yılların emanetçisi, kapısını sessiz sedasız kapayacak değil ya, Tiyatrolar Sokağı'nda bir veda töreni düzenlemiş. Törene tüm sanatçı dostları ve müşterileri davetliymiş. Sava, kibar bir dille emanet bırakanların eşyalarını almalarını söylemiş. Herkes eşyasını seçtiğinde geride bir keman kalmış. Keman bu sokaktaki sanatçılardan birinin değilmiş. Sava kemanın değerli bir keman olduğunu, iki yıl önce ince bıyıklı, zayıf bir adam tarafından bırakıldığını hatırlıyormuş. Adam o zamandan beri dükkâna bir daha adım atmamış.

Sava, kemanın sahibine dükkânın kapandığını duyurmak için çeşitli yollara başvurmuş. Gazetelere ilanlar vermiş, kentin meydanından hoparlörle çağrıda bulunmuş. Sırf bu keman yüzünden dükkânı bir hafta daha açık tutmuş, sonra kapatmış. Dükkânın yeni kiracısına da, "kemanını soran bir adam gelirse bana gönder," demiş.

Aradan aylar geçmiş. Kemanı arayan soran çıkmamış. Bu arada kente yabancı bir ülkenin bir filarmoni orkestrası gelmiş. Orkestranın başkemancısı kız, prova sırasında kemanını elinden düşürmüştü, kemanın sırtı çatlamış. Keman kızın elinde yabancı bir alete dönüşmüş sanki. Çatlak yapıştırılıp onarılmaya çalışılmış, ama kız kemanla duygusal bağının birdenbire koptuğunu hissetmiş.

"Bu kemanla çalamam. Bana iyi bir keman bulun," demiş.

Kentteki müzik aleti satıcılarına gidilmiş, ama kızın istediği gibi bir keman bulunamamış.

Konser salonunun temizlikçisi, kıza, Emanetçi Sava'daki kemanı görmesini önermiş. Kız umutsuzca dudak bükmüş önce. Sonra da,

"Denemekle ne kaybederim?" diye düşünüp temizlikçiyle Sava'nın evine gelmiş.

Kız kemanı görür görmez çok sevmiş.

"Olağanüstü bir alet bu," demiş. "Benim kemanımdan da değerli!"

Kemanı sevgiyle okşaya okşaya bir-iki parça çalmış. Çaldıkça keman çağlıyormuş. Sava, kıza, müziğe ve kemana hayran kalmış.

Kız,

"Bu kemanın benim olmasını istiyorum," demiş. "Onu bana satın."

Emanetçi,

"Keman benim olsa sizi kırmazdım," demiş. "Ne yazık ki bir müşterimin. Üç yıldır dönmedi. Bir gün çıkar gelirse..."

"Benim kemanımı verirsiniz. O da çok değerlidir. Çatlağı hiç fark edilmeyecek şekilde yapıştırıldı."

Dürüstlüğüyle ün yapmış Sava, böyle bir öneriyi kimden gelse kabul etmezmiş. Nedense bu duygulu sesli, çıtı pıtı kıza hayır diyememiş.

"İşte yaşamımı değiştirecek müşteri şimdi geldi," diye düşünmüş, kızın kemanını almış, öbür kemanı kıza vermiş.

"Yalnız bir koşulla," demiş. "Bana sizi nerede bulacağımı söyleyin. Sahibi gelirse, hemen kemanı geri göndermelisiniz."

Kız öneriyi seve seve kabul etmiş. Kendi ülkesindeki evinin adresini bir kâğıda yazıp masanın üstüne bırakmış.

O günden sonra başkemancı kızın yaşamı bayağı hareketlenmiş. Yeni kemanını okşayıp çaldıkça ünü bütün dünyaya yayılmış. Birçok ülkede konserler vermeye başlamış. Kız, Sava'ya her gittiği yerden mektup yolluyor, kemanıyla dostluğunun her geçen gün arttığından söz ediyormuş. Sava, artık günlerini kemancı kızın mektuplarını okuyarak, hayaller kurarak geçirir olmuş.

Aradan birkaç yıl geçmiş. Bir gün Sava'nın kapısını orta yaşlı bir adam çalmış. Adam yıllar önce bıraktığı kemanını almak için gelmiş. Sava'nın yüzünden düşen bin parça olmuş, çaresiz kızın bıraktığı kemanı adama uzatmış. Adam kemana dokunmuş, yaylarına parmaklarını sürmüştü,

"Hayır," demiş. "Bu benim kemanım değil."

Sava çok utanmış. Olayı bütün açıklığıyla anlatmış.

"Merak etmeyin. Kemanınızı çok yakında size getireceğim."

Hemen kızın en son gönderdiği mektuptaki adrese bir mektup yazmış. Birkaç gün sonra mektup geri gelmiş. Aynı gün Avustralya'dan gelen mektubunda kemancı kız konser salonunu öve öve bitiremiyormuş. Sava hemen Avustralya'daki adrese mektup yazmış. Mektup gene geri dönmüş. Aynı gün Belçika'dan bir mektup gelmiş. Mektuplar bir türlü kıza ulaşamıyormuş Adam her gün Sava'ya uğruyor, kemanı soruyormuş. Sava bir gün dayanamamış, patlamış:

"Beyim, bu kemanı kaç yıldır almadın. Şimdi neden izini sürüyorsun?"

Adam başlamış anlatmaya:

"Ben bir müzik okulunun keman bölümünde okuyordum. Babam okulu bitirip iyi bir kemancı olmamı bekledi; oysa benim aklımda müzik değil ticaret vardı. Düşüncemi babama bir türlü söyleyemiyordum. Babam o sıralarda benim için bu kemanı yaptırmış, 'İçinde bir öğüt var,' demişti. 'Günün birinde kemanı bırakmayı aklından geçirirsen, o öğüdü çıkar ve oku.' Ben nankörlük ettim. Kemanı aldıktan kısa bir süre

sonra okulu bıraktım, kemanı da size emanet ettim. Birkaç yıl içinde babamı kaybettim. Öğüdü okumak bugüne kadar aklıma gelmedi. Yapmadığım iş kalmadı: garsonluk, bileycilik, alım-satım işleri... Hiçbiri hoşnut etmedi beni. Şimdi ise, keman çalsaydım daha mutlu olur muydum, diye soruyorum kendime."

Bu merak Sava'yı da sarmış.

"İşte yaşamım değişiyor," demiş. "Belki de benim yaşamımı değiştirecek şey de bu kemanda saklı. Bu öğüt benim de işime yarayabilir."

Varını yoğunu satmış. Kemanın peşine düşmüş. Kızdan kart geldiği gün, o ülkeye doğru yola çıkıyor, ülkeye geldiğinde de kız oradan ayrılmış oluyormuş.

İz süre süre sonunda Paris'teki bir konser salonunun merdivenlerinden inerken yakalamış kızı.

Kız, Sava'yı görünce sevinç ve üzüntüyü birlikte yaşamış. Sevinmiş, çünkü yıllardır her konserde yaşadığı heyecanı yalnızca Sava'ya yazdığı mektuplarda dile getirmiş. Sava duygularını en iyi bilen sırdaşı olmuş. Sırdaşıyla yüz yüze gelmek çok hoşuna gitmiş. Üzölmüş, çünkü kemanının elinden gideceğini hissetmiş.

Düşündüğü gibi de olmuş zaten.

Kız sözünün eriymiş. Kemanı Sava'ya vermiş.

"Artık konser veremem. Bir süre dinleneceğim," demiş.

Sava ona kendi ülkesine gelmesini önermiş. Kız kabul etmiş.

Adamı bulmuşlar, kemanı geri vermişler. Adam kemanın altını ustalıkla açmış. Gerçekten de içinde bir kâğıt varmış. Kâğıtta şunlar yazılmış:

"Kim bu kemana sevgiyle sarılır, okşaya okşaya çalarsa, başarı peşini bırakmaz. Keman, berrak, pürüzsüz bir sesle konuşur. Kemanı ne kadar çok konuşturursan o kadar başarılı olursun."

Kız göz pınarlarındaki yaşlara engel olamamış.

"Söyleneni yaptım," demiş. "Kemanı okşaya okşaya çaldım. Günde en az on saat konuşturdum. Karşılığında bana büyük başarılar sundu. Bu kemandan önce sıradan bir başkemancıydım. Şimdi dünyada beni tanımayan yok."

Adam kıza imrenerek bakmış,

"Keman sizindir," demiş. "Başarının sırrını anladım. Bir işe ne kadar çok sarılırsan, başarılı olma şansın o kadar artar. Ben ne kemana, ne de öteki işlerime yeterince sarılabildim. O yüzden başarılı olamadım. Babamın öğüdünü siz kullandınız. Kemanı gönül rahatlığıyla ellerinize bırakıyorum. Artık bu yaştan sonra keman çalmaya yeniden başlasam başarılı olamam."

Sava, kızın hüzün karışık gülümseyişine sevgiyle bakmış,

"Artık bana mektup yazmazsınız," demiş. "Belki de bundan sonra yaşamımı bahçedeki sebzeler gibi geçiririm."

Kız, Sava'nın omzunu hafifçe okşamış:

"Yardımcım olur musunuz?" demiş. "Kemanıma bakarsınız, konserlerimde nota defterimin sayfalarını çevirmeme yardım edersiniz."

Sava, gözleri yaşla dolu, başını kabul anlamında sallamış.

"Yaşamımın bir gün değişeceğini biliyordum," diye mırıldanmış.

Ölene kadar da ülkeden ülkeye sevdiği kadınla birlikte gezmenin keyfini sürmüştü.

Masal bitince Kıymık, Bay Tırtır'ın yüzünde mutlu olduğunu anlatan bir yumuşaklık gördü.

"Ne derin bir sevgi! Bu mektubu bizim oğlana kim yazdıysa iyi akıl vermiş. Heey, ufaklık, mektupları gönderen bizi iyi tanıyor, öyle değil mi?"

"Hem de nasıl! Tırtır Amca... Mektubu göndereni merak etmiyor musunuz?"

"Yoo... Niye merak edeyim? Umulmadık biridir besbelli. Kimin gönderdiği değil, masal ilgimi çekti."

"Heey, Tırtır Amca... Biliyor musunuz, biri bizi izliyor. Bu beni rahatsız etmeye başladı artık."

"Ah, sen gençsin tabii... Gençlikte ilgiden sıkılır insan. Seni rahatsız eden şey benim hoşuma gidiyor. İlgisizlikten öyle sıkıldım ki keşke biri beni izlese, diyorum içimden."

* * *

Kıymık, dedektif bürosunu boşuna mı kurdu? Masal-mektupların gizini çözecek elbette.

"Herkes bilir, dedektiflikte en önemli konu, ipin ucunu bulmaktır. İpin ucu yakalandı mı çorap göz açıp kapayana kadar sökülür."

Dedektifler, önüne gelene soru üstüne soru sorarlar. Kıymık soruları kime soracak? Kendi kendine soruyor tabii. Başına üşüşen soru işaretlerini görünmez tabancasıyla birer birer yok etmeye çalışıyor. Soru işaretleriyle baş etmek kolay mı? Kıymık "Buluşlar" defterine çoktan yazdı bile: "Dünyanın en hızlı çoğalan şeyi soru işaretleridir. Birini yok etseniz, ikisi, üçü gelir yerine."

"Ehemmm... İlk başta hep böyle olur. Ama iyi bir dedektif tüm soruları alt etmesini bilir. Sonunda tek soru kalır: Hangisi?"

Mektupların, Kıymık'ın çevresindeki insanlara gelmesi bir rastlantı mı?

"Bu sorunun yanıtını bilse bilse, gökyüzündeki yıldızlar ya da güneş bilir."

Mektupları yazanı gören var mı?

"Varsa da tanıdığımız biri değil. Tanıdıkların hiçbirinin ağzında bakla ıslanmaz çünkü."

Bayan Körpegül'e gelenin dışında, hiçbirinde gönderenin ad ve adresi yoktu.

"O da uyduruk bir ad ve yalan yanlış bir adres olabilir pekâlâ. Hepsine 10, 20, 30 yıl önceki pullar yapıştırılmıştı."

Mektuplar sorunları olanlara mı geliyor?

"Kocaman bir evet."

Bayan Körpegül'ün de, Bay Tırtır'ın da, oğlunun da önemli sorunları vardı.

Sorunlar masal-mektuplarla çözüldü mü?

"Evet... evet... evet..."

Bu insanları ve sorunlarını bilen kimdi?

"Birçok kişi. Yakın komşular, akrabalar, bakkal, kasap, manav, yani birçok kişi. Aaaa! Buldum. Sırtık! Bu iş Sırtık'ın başının altından çıkmış olamaz mı?"

Amma yaptın, Kıymık! Sırtık, insanları şaşırtmaktan büyük keyif alır. Ama iki sözcüğü bir araya getirip güzel bir cümle kuramaz ki!

"Doğru... Hımm... Evde oturarak suçluyu bulamam. Mektuplar topu topu üç tane miydi acaba? Yoksa başkalarına da benzer mektuplar geldi mi?"

* * *

Mahallede keşfe çıktı önce.

Mektuplardan bakkala, manava ve kasaba söz etti.

"Bana da bir mektup geldi. Ama aslında mektup değildi o," dedi kasap. "Masal gibi bir şeydi. Birkaç satır okudum. Sonunda gene para isteyeceklerdir diye yırtıp attım."

Kıymık,

"İşte korktuğum buydu!" dedi. "Biri bu mektuplarla bizi sınamak istiyor!"

Kapı kapı dolaştı. Kapısını çaldığı 15 evden üçüne, benzer mektuplar gelmişti. Kıymık mektupları en kısa zamanda geri vermek üzere istedi. Birinde Kuğu'nun Masalı, birinde Demirci Ustası'nın Masalı, sonuncusunda ise Kertenkele'nin Öyküsü vardı. Mektupların hepsi de ötekiler gibi pasta kokuyordu. Şu kesindi artık: Mektupları hep aynı kişi yazıyordu: Pastacı.

Kıymık mahallenin tek pastacısında aldı soluğu. Kapıda,

"Tatil nedeniyle bir ay kapalıyız!" yazıyordu. Pastanenin üst katındaki camları silen kadın, "Dükkân iki hafta sonra açılacak," dedi. "Köye gittiler."

Kıymık,

"Sabun gibi..." dedi. "Tâm yakalamışken elimden kaydı gitti."

* * *

Kıymık ertesi gün de o kapı senin, bu kapı benim dolaşıp masal-mektup aradı. Yeni mektup bulamadı.

Bay Tırtır'a son gittiğinde, mahalleden topladığı mektupları da götürdü. Gariptir, Tırtır, Kıymık'ın getirdikleriyle hiç ilgilenmedi. O kendi mektuplarıyla haşır neşirdi. Hatta Kıymık'a birkaç gün kitap okumamasını rica etti.

Kıymık o an kanadı kırılmış bir kuşa benzetti kendini. Bir köşeye büzüldü. İncecik bir sesle,

"Yoksa artık beni istemiyor musunuz?" diye sordu.

Bay Tırtır,

"İstemez miyim?" dedi. "Bana kitap okuma bugün. Ama tekerlekli sandalyemle biraz gezdir beni. Bahçeye çıkar. Alışverişe götür."

"Yaşasın! Sandalyenizi usta bir şoför gibi kullanacağım, göreceksiniz. Çıkalım, hadi."

Sandalyeyi ittirirken, tekerleği masanın ayakları arasına gerili ipe takıldı. İpe pembe, sarı, mavi, yeşil kâğıtlara yazılmış mektuplar asılmıştı.

Kıymık şaşırılmıştı.

"Aaaa! Bu mektuplar da ne oluyor?" diye sordu.

"Arkadaşlarıma yazdım," dedi Bay Tırtır.

"Arkadaşlarınız mı? Aaa! Neredeydiler şimdiye kadar? Hiç söz etmediniz bana. Haa, balıkçılar... Balıkçı arkadaşlarınızla mektuplaşıyor musunuz artık?"

Tırtır, bir tilki gibi, kurnazca gülümsedi.

"Bilemedin. Bunların hepsi yeni arkadaşlarıma."

"Yaa... Oturduğunuz yerde yeni arkadaşlar edindiniz demek. Ne hoş! Şeey.. Peki mahalledekilere gelen bu mektupları kim yazıyor sizce? Yoksa siz..."

"Acemi dedektif! Benden mi kuşkulaniyorsun yoksa?"

Tırtır, Kıymık'ın eline tutuşturduğu mektuplara, içini açmadan düşünceli düşünceli baktı.

"Postacıyla konuşsana," dedi. "O aşağı yukarı kim kime mektup gönderir, iyi bilir."

"Bana söylemeyecek misiniz? Kime mektup yazıyorsunuz?"

"Ah, meraklı çocuk! Sıra şimdi benim mektuplara mı geldi? Biliyor musun, 'Balıkçının Masalı' işime yaradı. Yaşamımda aşk olmadığını fark ettirdi bana. Ben de çevreme başka bir gözle bakmaya başladım. Ağaçlara, kuşlara, balıklara, karşı penceredeki tiğ ören hanıma, çatal çörek satan kirli yüzlü oğlana. Mektuplarım onlara. Her birine bir şiir yazmayı denedi, şu sakat ihtiyar. Başardı da."

"Ne güzel bir insansınız! Gene içimi ısıttınız. Yıllar geçse bile sizi hiç unutmayacağım."

* * *

O günden beri, Kıymık, Bay Tırtır'a kitap okumuyor. Hemen hemen her gün tekerlekli sandalyesiyle

mahallede gezmeye çıkarıyor. Nalbura, televizyon tamircisine, parka, balıkçı arkadaşlarının yanına götürüyor. Bay Tırtır dostlarının yanında neşeleniyor, akla hayale gelmeyecek komik öyküler anlatıyor. Kıymık, onu gururla dinliyor. Kupkuru odasında yapayalnız yaşarken; bu gülünç öyküleri nasıl uydurduğuna şaşmaktan da kendini alamıyor.

Bir gün Bay Tırtır,

"Süpermarkete götür beni," diye tutturdu. Yeni açılan en büyük markete gitmek istiyordu.

Market ikisinin de başını döndürdü. Elektronik aletler, giysiler, ayakkabılar, pastalar, yiyecek, içecek, spor malzemeleri, ne isteseler vardı.

Tırtır, Kıymık'a,

"İp cambazı olmak istesen... Gerekli malzemenin hepsini burada bulabilirsin. Yok, yok burada," dedi.

Kıymık, omuzlarını silkti.

"İp cambazı olmak istemem. Yükseklik korkusu var bende."

Bay Tırtır reyonlardaki malların çoğuna ilgiyle bakıyor, hepsini satın almak istiyordu. Çok beğendiği bir malı tam satın alacakken fiyatını öğreniyor, gelecek sefere alırız, deyip yerine bırakıyordu.

Seçe seçe sonunda birkaç deniz ürünleri konservesi, kasket, kimyonlu peynir, kalem pil ve Kıymık için de bir çikolata alabildiler.

Marketten çıkarken Bay Tırtır,

"Ne güzel şeyler vardı, değil mi?" dedi. "Sen yarın da beni bit pazarına götür. Orada her şey bizim satın alabileceğimiz fiyattadır."

Kıymık, Bay Tırtır'la gezerken masal-mektupların yazarını da arıyor. Yolda karşılaştıkları kişilerden kuşkulu gördüklerine, "İşte bu!" diyerek ters ters bakıyor. Bir keresinde bir kazı kucaklamış, kendi kendine konuşarak giden adamı aklına taktı. Tırtır'ı yufkacıya bırakıp peşine takıldı. Adam bir otobüs durağında durdu. Gelen her otobüsün numarasını yanındakilere sormaya başlayınca onu takip etmekten vazgeçti.

"Okuması bile yok! Boşuna vakit kaybettim," dedi.

Kral da kuşkulular listesinde. Kim söyleyebilir ki Kral masal yazamaz diye. Yazabilir yazmasına, ama hiçbir şeyi gizli kalamaz. Mektup kâğıtlarında, zarflarında arması olur Kral'ın. Hemen ele verir kendini.

Anneannenin, Bay Tırtır'ın ve oğlunun neşesi mektuplarla yerine geldi. Ama mektupları yazan esrarengiz kişi yüzünden Kıymık'ın sınırları günden güne geriliyor.

Kıymık aynaya baktığında yüzünün yerine sıkı sıkı kenetlenmiş dişlerini görüyor.

* * *

Kıymık bir gün yolda Bay Gülyüz'le burun buruna geldi. Günlerdir bu karşılaşmayı düşünüyordu. Yaramazlık yapmış bir çocuk gibi haşladı postacıyı:

"Mektuplar... mektupları soracağım. Neredesiniz kaç gündür? Mahalledekilere birbirine benzeyen masal-mektupları kim gönderiyor Allah aşkına?"

Üstüne üstüne gelen Kıymık'ı,

"Benden hesap mı soruyorsun? Birbirine benzemez ki mektuplar," diyerek püskürttü postacı. "Dıştan benzeyebilir, ama içini açınca çok farklı olduklarını fark edersin. Kimin gönderdiğine gelince, o beni hiç ilgilendirmez. Mektupları açıp okumam ki!"

Postacının ilgisiz davranışı Kıymık'ın canını sıkıyordu.

"Hani sen posta dağıtarak insanları tanıyordun! Nasıl postacısın sen! Hani kimden kime mektup geldiğini, herkesin nasıl yaşadığını, ne düşündüğünü bildiğini söylüyordun! Bu mektuplar gözünden kaçtı mı?"

"Aaa! Ben, alıcı mektuptan söz ederse dinlerim. Yoksa kimin kime ne yazdığını nereden bileyim?"

Kıymık ne diyeceğini şaşırıyor. Haklıydı postacı!

Bu sorunu başka türlü çözmeliydi. Ama nasıl? Kıymık, Dedektiflik Bürosu'nun

bir işe yaramadığını kabul etmek istemiyor. Ama ortada bir gerçek var. Son günlerde bu büro tek suçlu bile yakalayamadı. Ne terziyi, ne mektupları yazanı, ne...

"Nee? Aaaa! Birden aklıma gökyüzündeki terzi geldi. Onu unutmuştum. Terzi gökyüzünden yeryüzünde olan biteni tüm açıklığıyla görebilir. Mektupları yazanı da görmüştür mutlaka."

Gece terziye bir mektup yazdı ve roketatırıyla gökyüzüne göndermeyi başardı.

Kim bilir, belki de rüzgâr günün birinde bir ipucu getirir!

* * *

Rüzgârlı günlerde gökyüzünde uçuşan kâğıtlar Kıymık'ın elinden kurtulmuyor artık. Kıymık ne yapıp ediyor, her birini ele geçirip üzerlerinde bir mesaj olup olmadığına bakıyor.

"Çoğu çiklet ve çikolata kâğıdı. Gören artist fotoğrafları koleksiyonu yaptığını sanıyor, çikletlerinden çıkan fotoğrafları bana veriyorlar. Kimi de delirdiğimi sanıp arkamdan sıraya giriyor, topuklarını yere vura vura, borazan, mızıkla çala çala peşimden geliyor."

Kıymık Sicu'yu cebinden hiç çıkartmıyor. Çaldığı birkaç okul şarkısı, birkaç kendi uydurduğu parça var. Balıkçının Masalı'ndaki balıkçı gibi o da karşı dağın ardındaki tanımadığı güzel kıza gönderiyor şarkılarını. Kim bilir, belki de günün birinde o güzel kız, şarkısının peşine takılır ve gelir bulur onu. Şarkısı çok uzaklara gitsin diye, Kıymık rüzgârlı günlerde daha bir içten çalışıyor Sicu'yu.

* * *

Rüzgâr son olarak, Kıymık, Bay Tırtır'ın evindeyken çıktı. Efil efil esen, insanın yüzünü okşayan rüzgârlardan değildi. Ona fırtına demek daha doğru olurdu. Kıymık, Bay Tırtır'a gazete haberlerini okurken evden ürkütücü sesler gelmeye başladı. Çatıdan bidonlar yuvarlanıyor, tahtalar gıcırıyor, pencerelerden iniltiyen benzer sesler çıkıyordu.

"Rüzgâr, anneannemin evinden hiç duyulmadığı halde sizin evinizle neden bu kadar uğraşılıyor?"

"Eee... Derme çatma bir ev benimkisi. Bu fırtına sıkı bir yağmur yağmadan dinmez."

Kıymık korkuyordu. İşini bitirip bir an önce eve dönmekten başka bir şey düşünmüyordu.

O sırada kapı açıldı. Kıymık ürkererek yerinden sıçradı. Rüzgâr içeri girdi sandı.

Gelen Postacı Güleryüz'dü. Yanında da genç bir postacı.

"Merhaba! Size yeni postacınızı tanıştırayım. Bugün son günüm. Emekli oluyorum. Yarından sonra artık

evde oturacağım."

"Evde mi?" diye sordu Kıymık. Şaşırıp kalmıştı. "Bütün gün sokaklarda dolaşan biri nasıl eve tıklılır?"

"Eve tıklılacağım, ama başka bir iş için. Masallar yazacağım."

"Masal mı? Postacı masal yazmaktan ne anlar?"

"Masallarımı sevmedin mi yoksa?"

"Neee? Yoksa sen mi yazdın masal-mektupları?"

"Evet. Hoşuna gitti mi?"

"Aaaa! Şaşırdım! Çok şaşırdım! Rüzgârın seni getireceğini hiç tahmin etmezdim. Neden yaptın bunu?"

"Neden mi? Bir bildiğim vardı elbet. Bir gün sana, postacılık yaparak insanları, dünyayı daha kolay tanıyorum, demiştim. Hatırladın mı?"

"Evet."

"Dünyayı, insanları tanımak yetmez. Dünyayı değiştirmek de gerekir. Masallarım gittikleri evlerdeki insanların yaşamlarını değiştirdi. Farkında mısın?"

"Elbette. Nasıl farkında olmam? Anneannem hımbıl bir kadinken çevik bir kadın oldu. Bay Tırtır içine sinen şiirler yazabiliyor. Oğlu bir işte neden dikiş tutturamadığını keşfetti. Benim bildiklerim bu kadar."

Postacı, tatlı tatlı gülümsedi.

"Eh... Bir şeyler başarmışsınız demek ki! Emekli ikramiyemle ilk önce kendime bir dağ bisikleti alacağım. Bakarsın bisikletimle dünyayı dolaşırım. Gittiğim ülkelerde garsonluk, temizlikçilik, komilik, otobüs biletçiliği yaparım."

"Nee? Bizi tamamen terk mi edeceksin yani?"

"Heyecanlanma... Ne sizi, ne de öteki dostlarımı asla unutmayacağım. Hepinizin adresini biliyorum. Ummadığınız bir anda, umulmadık bir mektup alabilirsiniz benden. Eee... Eninde sonunda dönüp dolaşıp geleceğim yer gene sizlerin yanı olacaktır. Kendimi en iyi, en güvenli hissettiğim zamanlar siz dostlarımla birlikte olduğum anlardır."

"Yolun gerçekten açık olsun postacı. Seni çok özleyeceğim. Senin gibi bir postacı hiç tanımadım."

Kıymık gözlerinden süzülen yaşları göstermemek için arkasını döndü.

Postacı, Kıymık'ı omuzlarından tutup çevirdi.

"Biliyor musun, sen de tanıdığım çocuklardan çok farklısın! Benim için kuru fasulyeli pilavdan sonra en muhteşem şey sensin."

Kıymık'ın gözlerindeki buğu gülümsemeye dönüştü.

"Ne komiksin!" dedi.

Birbirlerine sarılıp kahkahalarla gülmeye başladılar.

Kıymık,

"Haa... Aklıma gelmişken sorayım," dedi. "Neden mektuplar pasta kokuyordu?"

Postacı güldü.

"Pasta mı? Bizim hanım, mektup kâğıtlarını ve zarfları mutfakta vanilya paketlerinin yanına koymuş. Ondandır herhalde."

Kıymık'ın burnuna nefis bir pasta kokusu geldi.

"Sınıf... Sınıf... Harika! Ahh... Postacı amca, ne şanslısın! Sana vanilyalı pastalar yapan güzel bir karın var."

Kıymık eve gider gitmez buluşlar defterine şunu yazdı:

"Vanilya dünyanın en güzel kokusudur. Vanilya kokusu giren eve mutsuzluk

girmez."

* * *

Kıymık gece düşünde Kral'ı görmüş.

"Kral gülme hastalığına tutulmuştu. Durmadan gülüyordu. Konuşmak, bir şeyler sormak istiyordum, o göbeğini hoplata hoplata gülüyordu."

Sabah uyanır uyanmaz ilk işi anneannesine Kral'dan söz etmek oldu. Anneanesi onu bir masal dinlermiş gibi gülümseyerek dinledi.

"Güzel bir düş," dedi. "Gülmek şans, güzellik, iyilik demektir. Kral mutluluğu buldu demek ki!"

"Yaşasın! Kral'ın keyfinin yerinde olmasını çok isterim."

"Sen 'Gülmeyen Kral' masalını dinlemiş miydin? Ama önce yeni yaptığım portakal reçelinden bir kaşık alacaksın."

"Reçel yapmasını biliyor muydun, anneanne? Şeyyy... Hiç yapmamıştın da... Hımmm... Harika olmuş! Anlatsana, anneanne.... Masal dinlemek hoşuma gider."

"Bu benim masalım. Ben uydurdum. Aç kulaklarını bakayım, beğenecek misin? Ülkenin birinde yüzü hiç gülmeyen bir kral varmış. Kral gülsün diye saraydakilerin yapmadığı şaklabanlık kalmamış. Ama ne fayda! Bakmışlar bu işi beceremeyecekler, ülkenin dört bir yanına haber salmışlar. Kral'ı güldürene ömür boyu yetecek kadar altın vaat etmişler. Ülkenin her köşesinden akın akın hokkabazlar, palyaçolar, oyuncular, dansçı kızlar, devanaları, soytarılar, komedyenler gelmiş. Ama hiçbiri Kral'ı güldürmeyi başaramamış. Gösteri başlarken, kral sıkıntıdan esnemeye başlıyor, sonuna doğru da horul horul uyuyormuş."

"Aaaa! Anneanne, çok illet bir kral bu! Kimse güldüremez onu."

"Dur, dinle... Sonunda bir adam gelmiş saraya. Kral'ın huzuruna çıkmış. Ne numara yapacak diye beklerken cebinden kırık bir ayna çıkarmış. Kral'a aynaya bakmasını söylemiş. Kral aynaya bakar bakmaz çılgına dönmüş: 'Bu kadar çirkin olduğumu neden kimse söylemedi bana!' diye bas bas bağırarak durmuş. 'Yüzüm kırış kırış, maske takmış gibi ifadesiz! Gözlerim fersiz! Haber verin terzilere! Dikecekler mi, gerecekler mi ne yapacaklarsa yapsınlar, yüzüme yumuşak bir ifade versinler!' Yabancı, Kral'ın tavırlarını gülerek izliyormuş. 'Sayın Kral, bu iş terzilerin becereceği bir iş değil. Siz en iyisi benim gibi yapın. Aynaya bakıp gülümseyin.' Kral, yabancıнын yaptığı gibi, yani gülümser gibi yapıp aynaya bakmış. 'Yaş! Şimdi daha genç gözüküyorum,' demiş. 'Gülümsedikçe yüzümü çirkinleştiren çizgiler yumuşuyor, hatta kayboluyor. Aydınlık, pırıl pırıl bir yüz çıkıyor ortaya. Gözlerimde ışıklar yanıyor.' O günden sonra Kral genç ve güzel gözükme için hep gülümsemiş durmuş. O gülümsedikçe ülkede güler yüzlü yasalar çıkmış, herkes mutlu olmuş."

"Vayyy... Çok güzel! Bu masalı yeni mi uydurdun anneanne? Bu günlerde mi?"

"Bu günlerde," dedi anneanesi. Gülüşünü dişlerinin arasında tutmaya çalışıyordu.

"Eski olamaz. Olsa olsa birkaç hafta önce uydurmuşundur. Sen de hep kral gibi güler yüzlü ol, anneanne. Eski somurtkan halini unutmak istiyorum."

Kıymık kollarını anneannesinin boynuna doladı. Yanağını yanağına değıdirdi. Yanağındaki portakal reçeli anneannesinin yanağına yapıştı.

"Mutlu musun, anneanne?"

Bu soruyu sorarken gözbebeklerinde yıldızlar yanıp sönüyordu.

Anneanesi, Kıymık'ın ellerini öpücüklere boğdu.

"Son birkaç haftadır evet."

"Ben de," dedi Kıymık. "Mutluluğumuzu postacıya borçluyuz ama değil mi?"

Anneanesi, postacı sözünü duyunca bir hoş oldu. Ateşin üstüne oturmuş gibi dalga dalga kızarmaya

başladı. Kıymık'ın gevşek duran kolları boynunu sıkmişti sanki. Bir an önce boğulmaktan kurtulmak istemesine çocuğun kollarını boynundan çözdü. Ve patladı:

"Borçlu, ha! Körpegül kimseye borçlu kalmadı şimdiye kadar. 'Mutluluğumuzu postacıya borçluymuşuz. Hıh... Güleyim, bari... Mutluluk akıl işidir, bir kere. Postacı bize hak etmediğimiz bir şey mi verdi? Yoo... Uyanık bir adamdı sadece. Bizi gözlemiş, kendince bir masal yazmış. Masalını okudum, bana yolumu gösteren bir ışık gördüm. Ve güçlü olmak için çaba harcadım. Hepsi bu. Masalsa, postacının yazdığı gibi yüzlerce masal yazarım ben de."

Kıymık, anneannesine çarpık bir gülümseyişle baktı.

Gözbebekleri,

"Ah, anneanne..." diyordu. "Suya atılmış maydanoz yaprakları gibisin. Üste çıkmayı ne de güzel beceriyorsun!"

Okumaktan hiç vazgeçmemen dileğiyle...

